

“தந்திரேந்திர மூகப்பர் கல்விதனி வஸையுள்ளோர்
பெந்திரே மெனவுகந்து பின்புகற்பர்—மந்திரேக்கன்
மாச்சரியத் தாவிதழில் வந்ததென்னெஞ் சேயிதழை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு.”

விவேகசிந்தாமணி.

அறிவைப் பரவச்செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

புத்தகம். 1.

1892ஆம் ஆகஸ்ட்மீ.

இலக்கம். 4.

சேவாசிகளினிலக்கணம் பிரிவு.

கம்மாஸரியத்தரும் பதார்த்தங்க ளெல்லாம்
கல் மண் முதலான உயிரில் பொருள்களும்
புல் பூண்டு புள் விலங்கு முதலான உயிருள்
பொருள்களும் என்ற இரு பெரும்பிரிவிற்
புள்ளும் பொருள்களையும் உயிருள் பொருள்
களையும் ஆறியோடத்தம் ஒத்தகோக்கி யவற்
பிற்குள்ளவெற்றுமையெயிரினயித்து உயிர் அல்
லது ஜீவனென்பதினிலக்கணம் இன்னதுதா
ளென்று வரையறுத்த கிலேறுத்தல் தன்
னிய சாஸ்திரப்பயிற்சி யுடையவர்க்கும் அரி
தான காரியமாக இருக்கின்றது. ஆயினும் எமது
வித்தியானுவத்தில் காம் கையாடுகின்ற பொ
ருள்களுள் உயிருள்ளவை இவை, உயிரில்லா
தவை இவை, எனப் பொதுவாக காம் பகுத்
தறிந்துகொள்ளுகிறோம். அறிபாத சிறுபாலர்
கள் ஓழிய, யாரேனும் கல் மண் முதலியவற்று
லாக்கப்படு முருவங்களைப் பூச்சியென்று உயி
ருள் பதார்த்தமாகக்கொண்டு மயங்குவதுண்
டா? இவ்விதம் காம் எமது தினசரியில் காணும்
ஜீவராசிகளையும் ஜடராசிகளையும் பிரித்துண
ரும் குறிப்புகளைச் சற்றுநுணர்ந்து பார்த்து
அவற்றின் வேறுபாடுகளை விளக்கும் இலக்
கணங்களைச் சிற்று நிதானிப்போமாக.

2. இவ்வணம் பார்வைகளில் ஜீவராசிகளுக்குரி
யபல இலக்கணங்களுள் முன்னிலக்கணம் யார்
க்கு மெனிடில் புலப்படத் தக்கனவாயிருக்கின்

றன. அவையாவன:—முதலாவது “அவயசி
பாவமானசரிசம்” அல்லது “உறுப்போடமை
த்த வுடம்பு”.

இரண்டாவது விருத்தி சுயம், அதாவது
வளர்தல் கெடுதல்.

மூன்றாவது பிரத்தியுத்தபாதாம், அதாவது
தன்னைப்போன்ற பிரதிநிதி சமைத்தல், அல்
லது சிற்றினயாக்கம்.

3. பிராணையுற்றவனுக்கு எப்படி ராஜா என்ற
காமம் வரமாட்டாதோ, பிள்ளையுற்றவனுக்கு
எப்படித் தந்தையென்ற பெயர் கிடையாதோ,
அப்படியே உயிரில்லாவிடில் உடம் பென்ற
வேற்றுமைத்தோற்றம் பிரவாத. உடம்பென
பது உறுப்புகள் லாக்கப்பட்ட யாக்கை.
ஒரேபொருள் பலபாகங்களாகப் பிரிக்கப்படும்
படி இருக்கவும், அப்படி பிரிக்கப்படும் பாகங்
களுக்குத் தனித்தனி வெவ்வேறு தொழில்க
ளும் அத்தொழில்களுக்குக் கேற்ற கட்டுப்பாடு
குண முதலியவையு மிருக்கவும் செய்தால்,
அப்பாங்கவிலி லொவ்வொன்றும் உறுப்பு அல்ல
து அவயவமென்பபெயர்பெறும். அவ்வுறுப்புக
ளியற்றத் தொழில்கள் பலவற்றையும் ஒருமைப்
படுத்தி யனுபவிக்கும் சமூகத்திற்கே உடம்பு,
யாக்கை, அல்லது சரிசம் என்ற பெயர் உரிய
தாகும். இதனைச் சோதித்தறிய நிரும்புவோர்
மாவர்க்கத்தி வேதேனுமொன்றை. யெடுத்தப்
பார்ப்பாராகில் அதற்கு வேர், தண்டு, கிளை,
இலை, பூ, காய முதலிய பலவறுப்புகள் அமைந்து
கிடப்பனையும் அவற்றி லொவ்வொன்றும்

வெவ்வேறான வடிவு, பண்பு, கட்டு, தொழில் முதலியவற்றைப் பெற்று கிற்பதையும், இவ் வவயங்களினைத்தையுச் தன்னுடக்கி, யிவற் றின் செய்தொழில் பயனை யறுபவிக்கு மரமாயி ய சமூகம், அவயவிப்பாவமுடத்து சரீரமெ னும் பெயர்க்குறித்தாய் விளங்குவதையும் கா ண்பார்கள். இப்படியே ஆடு, மாடு, எய், கரி முதலிய மிருகங்களைக்குறித்து யோசிக்கையி லும், அவற்றின் கண், செவி, கை, கால் முதலிய வெளியுறுப்புக்களும், அன்னாசயம் ரத்தாசயம் பித்தாசயமுதலிய உன்னுறுப்புக்களும், அவற் றின் வெவ்வேறும் உருவம், குணம், விதானம் வியப்பர முதலியனவும், அவ்வவயவங்களின் சமஷ்டியாகிய உடம்பின் நிலைமையும் காண லாகும். இரும்பு, கல் முதலியவற்றை யெடுத்திச் சோதித்துப்பார்க்கிலோ, அவை அவயவ பேதமற்றவைகளா யென்கு மொருபடித்தாகக் கட்டுப்பாடும் சமருணமும் ஒரேதொழிற் மு டைத்தாய் முற்கூறிய இலக்கணத்திற்கு மாறு பட்டு கின்றதாழிமையில் பொருளென விளக்கி கிற்பதும் புலப்படும். கடிக்கார முதலிய யந்திரங்களும் பல அங்கங்களா லாக்கப்பெற்றதும் அவ்வங்கங்கள் வெவ்வேறும் வடிவம், குணம், கட்டு, தொழிலைவகளை யுடையனவாய் மிருப் பதால், அவ்வங்கங்களை யுறுப்பென்னும், அவற்றின் சமஷ்டியாகிய யந்திரங்களை யுடம்பென் றுக் கொண்டு, அவைகளையு முயிருள்ள பதார்த்தங்களாக மதிக்கக்கூடாதோ எனின், அவ்வங்கங்களின் சேர்க்கை இயற்கையுறவிச் செயற்கையாதல் பற்றி யுறுப்பெனக் கூறுதல் வழக்கமன்று. அன்றியும் அவைகளையும் ஒரு காலுறுப்பெனவே மதிப்போமாயினும், உயிருள் பொருள்களுக்கு வருத்த முன்றிலக்கணங்களில் "உறுப்போடமைத்த உடம்பு" ஒன்று தவிர மற்றிரண்டு இலக்கணங்களும் பொருள் தமோவெனத் துணிந்த பின்னரே யந்திரங் களும் சிவராசிகளி லடங்குமெனக் கருதல் கூடும்.

காமக்கூறிய உயிர்க்குரி னிரண்டாமிலக்கணம் வீர்த்தி கூறும் அல்லது வளர்தல் கெடுதலெ னுங் குணமாம். இக்குணம் உயிரில்லாத பூத பௌதிகங்களுக்கும் அவற்றால் காம் உண்டு பண்ணும் எவ்வகைக் கருவிகளுக்கும் பொரு

த்துவதன்று. அறியாதார்ப்பாறைக் கற்கள் வளர் த்துவருகின்றன வென்று மயங்குவார். அத் தோற்றத்திற்குக் காரணம், அக்கற்களைச் சுற்றி யிருக்கு மண் முதலியன மழையாறியால் கிழி துகிரிது கீங்கி யப்பாறைகள் காலக்கிரமத்தில் அதிகரித்து வெளிப்படுதலேயாம். இஃதன்றி யும் அக்கிரிபர்வதாதி ஏதுக்களாலும் அத்தோற்றம் உண்டாகுமென்பது பெளமியநீஸ்திரப் பிரசித்தம். உண்மையில் வளர்தல் கெடுத லென்பது ஆகாரவிகாரத்தின்பயனாகவே யிருக்கின்றது. *மது கொல்லுபிற்ப்பிரிபும்* கத்தரி, பாகல், கோ முதலிய மரவர்க்கங்களெல்லாம் நீர் பாய்ச்சப்படாவிடில் வாடிச் சோர்வதையும் நீர் பாய்த்தபொழுது தழைத்து வளர்வதையும் அறியார் யார்? இவைகள் யாவும் வேரினால் மண்ணிலுள்ள சில பௌதிகங்களை யும், இஃ முதலியவற்றால் கற்றிலுள்ள சில பௌதிகங்களையும், எல்லா அங்கங்களாலும் விசேஷமாய் வேரினாலும் நீரையுமுட்கொண்டு அவ்விதம் தங்களுக்குக்கிடத்த பொருள்களைத் தத்தமக்குவேண்டிய பருதிகளாக மாற்றித் தம் முறுப்பையும் உடம்பையும் வளர்த்துக்கொள்ளுகின்றன வென்பது கவனித்தால் யாவர்க்கும் புலப்பட்டக்கூடியதே. இப்படி சிவராசிகள் வெவ்வேறு பூதபௌதிகங்களை யுட்கொண்டு அவற்றைத் தங்கள்சரீரத்தோடு அபின்மைகக் கலப்பிக்குத் தொழிற்கே ஆகாரவிகாரம் அல்லது 'உண்ணல்' எனும்பெயர் அமையும். "உண்ணலென்பது தன்மயப்படுத்தல்" * ஒருபைக்குள் காணயமிதெல் போலும் ஒருபாண்டத்தில் யாதாயினு மொருபண்டம் பெய்தல்போலும் மன்று, இவ்வுண்ணுதல் எனுத்தொழில், செய்யில் தோய்த்த பஞ்ச அஞ்செய்யை உண்டதாகச் சொல்வது உபசாரமேயல்லாது உண்மை யன்று. இவையுட்கொண்ட பொருள்கள் அவற்றின் குணங்களோடு மீனவெரக் கூடியவையாயும் அப்படி மீளாவிடும் குணவேறுபாடு அடையாமல் இடப்பெயர்ச்சி மாத்திரமடைத்தவையாயும் கிற்பதினால் காம் சிவிகையாதி வாககத்தில் புருத்திருக்குங்கூடும் கம்மை அவ்வாககங்கள் உண்டவாறுகாதது போலவே அப்பை

* அற்றொகைவிளக்கம் சூத்திரம் 24

பாண்டம்பஞ்சமூதலியனவும்பாதொன்றையும் உண்டதாக ஏற்படாது. நீரில் கரைக்கப்பட்ட உப்பும் அப்படியே நீரிலும் உண்ணப்பட்டதன்று. அங்ஙனம் அவ்வுப்பை நீர் உண்டதாக மறிக்கப் பட்டவேண்டுமேல் அவ்வுப்பின் சகலகுணங்களுக்கிடையே அனையவும் பெருக்கித்தான் ஒருக்காலுமின்றவொரத கிணமையை யடைதல்வேண்டும். “உப்போடப்பை மருவ விட்டேம் ஐக்கிய முன்னிவருந்தாரின்பேன்” * எனும் ஆன்றோர் மொழி எகதேச உவமையாகக் கொள்ளல்வேண்டுமேயன்றிப் பூரணஐக்கியத்திற்குத்திருஷ்டார்த்தமாகாது. காய்ச்சியபாலின்மேற்பட்டும் ஆடையானது சிறிது சிந்தாக அப்பாலினுள்ளபேய் மயத்ததன்விக்கரித்துப்பெருகுவது உன்னுதலாலுண்டாகும். வளர்தல் போலன்றோ வெளின், அப்படியன்று. முறத்திவிட்டுப் புடைக்குக்கால் உயிவேறு அரிசியேறுகுதல் போலக் கலப்புண்டிருந்த இரண்டு பௌதிகங்கள் தனித்தனி பிரிதலே அன்று ஒன்றைற்றொன்று உண்டதாக இல்லை. இப்படியே இரகாயக் காஸ்திற் பிரகித்தமான கத்தகஜிதாதி சிலபௌதிகங்கள், தங்களுடைய ஆகருடணசக்தியால் நீரில் கலப்புண்டிருக்கும் தமக்கேற்ற வேறு பௌதிகங்களை இழந்து அவற்றோடு முயங்கி வளர்வது போன்ற சில அற்புதத்தோற்றங்களைக் காட்டுமேனும், அவைகளுக்கு உறுப்போடமைத்த யாக்கையும் ஜீவராசிகளின் மூன்றையிலக்கணமான பிரத்தியுத்தரக சக்தியுமில்லாமையால் அவற்றை ஜீவராசிகளாக யாரும் மயங்கார்கள்.

5. பிரத்தியுத்தரக சக்தி அல்லது பிற்கிணைக்கம், என்பது சீவராசிகள் தங்கள் தங்களுடையபிரிந்து தம்மைப்போல உறுப்புகளமைத்த தம்சாதி உயிர்களைப்பென்னும் வல்லமைக்குப் பெயராம். இது மிருகங்களுக்குக் கண்டி மரவர்க்குக்குக்கும் பொதுவான இலக்கணம். காயுண்டாதலெல்லாமிதன் பொருட்டே, ஒருகல் ஆபிரத்தன்மோட உடைத்து தண்ணீர்போன்ற உருவும் குணமுமுடையபல வாய்ப்பவிப்பதற்கும் பிற்கிணையாக்கத்திற்கும் உள்ளபெரும் வேற்றுமை எடுத்துக்காட்டாமலே புலப்படக்கூடியதன்றோ? ஒரு கல்வான

* தாயுமான ஸ்வாமியாடல்.

து தனதுபூர்வவந்தியையபிழந்தனறிப் பலகற்க ளாகாது. மேலும் பலவாய்ச்சித்திய கற்கள் ஒவ்வொன்றும் முன்னென்றையிருந்த கல்லைப்போலப்பருத்திப்பின்னும் இப்படி பலவாதற்குக்கூடியதுமல்ல. “கண்மெரிப்புவேய்கதலி லாசமுதங் காலத்துக் கொண்டருவழிக்குங் கொண்டை போல்” * சிலவுபர்கள் பிற்கிணையாக்கத்தால் தம்முடலழித்து உயல்பே: ஆயினும், அப்பிற்கிணைகள் காலக்கிரமத்திலவளர்ந்து ஒன்று பலவாகத்தாமும் பெருகுவதனால் இவற்றின் பிரத்தியுத்தரகத்திற்கும் கல்லுடைதலுக்கும் வேறுபாடு பெரிதாம். இம்முன்றிலக்கணங்களிலொவ்வொன்று சிற்சில இடங்களில் புறாடையாகப் பிற பொருள்களுக்குக் காணப்படுமாயினும் மூன்றிலக்கணமு மொன்றாகப் பொருந்துவது சீவராசிகளிடத்து மாத்திரமேயாம்.

6. கூறிய மூன்றிலக்கணங்களும் சீவராசிகளைச் சடபதார்த்தங்களிலிருந்து பிரித்தறிந்து கொள்வதற்குப் போதுமாயினும், அச்சீவராசிகளின் விசித்திரங்களையும் குணவையவங்களையும் கன்கறிதல்வேண்டுமான அவற்றை வெவ்வேறு பிரிவுகளாய்ப் பகுத்து ஒவ்வொரு பிரிவுக்குமுள்ள விசேஷ லக்ஷணங்களைச் சோதித்தலாவியகம். இதோநிற்கிறமரமும் இதில் கட்டியிருக்கிற பகல் கன்றம் உயிருடையவை யெனத்தன்மையில் ஒப்பேயாயினும் மற்றெல்லா விஷயங்களினும் எவ்வளவு வேறுபாடுடையன! உயிரிலக்கண மாராப்பேர முதலில் ஜீவராசிகளை இருபெரும்பிரிவுகளாகப்பிரிக்கின்றார்கள். முதலாவது ஸ்தாவரமல்லது மரவர்க்கம்.

இரண்டாவது சரம் அல்லது மிருகவர்க்கம். இப்பிரிவு சாமாசிய சித்திய அநுபவத்திற்கும் ஒத்ததாக கிற்கும். ஆயினும் அவற்றிற்குள்ள துண்மையான பேதா பேத திர்ணயம் அருமைமையான சாஸ்திரவிசாரணைகளிலொன்றாக இருக்கின்றது. நீர் வாழ்செத்துக்களாகிய கண்ணுக்குப் புலப்படாத பல பொழுப்புச்சிக்குக்கும் அத்தன்மையான சில பாசிபினங்களுக்கும் வேற்றுமைகண்டுபிடித்தல் சிற்சில சமயங்களில் கருவிகளின் துணையாலுங்கூட அசித்தனச்செல்லவா. இவ்வித துண்ணிய ஆராய்ச்சிக்குத் தக்க தருணம் பின்வருமாயினும், சில

* ஓனகையார்.

ராசிகளின் பெரும் பிரிவுகளான மரவர்க்கத் திற்கும்; மிருகவர்க்கத்திற்கும் உள்ள முக்கிய வேற்றுமையை ஒருவாறு முதலில் கிச்சயித்துக் கொள்வோமாக.

7. பொதுவாக இவ்விரூபிரிவுகளையும் ஒத்துப் பார்க்கில், மிருகவர்க்கத்திற்கு அவயவியாவும், வீர்த்தியையும், பிரத்தியுத்தபாதம் ஆகிய மூவகைப் பொது இலக்கணங்களுடன் கூடுதலாக இரண்டு சிறப்பிலக்கணங்களு முண்டெனக்கா ண்லாம். அவையாவன:— (1) பிறபொருள் கள் தம்முடம் பின்மேல் பலவாறு தாக்குதலை யுணர்ந்தலும், (2) அப்படித்தாக்குதலும் கேற்ற வாறு இடம்பெயர்ந்து தாமேசலித்தலும் ஆகிய இவ்விரண்டே. மாலைக்காலத்தா ளாம் தெருவில் வல்லாவுங்கால், வழியில் கிடப்பது பழுதையோ பாய்போ வெனும் ஐயம் தெளிவதற்கு, யாதே னும் ஒருகட்டையோ ஒருபிடி மனலோ எடுத் து அதன்மேல் ஏறித்து, அப்படி யெறித்தபொரு ளின்தாக்குதலால் சிறிதேனும் சலகம் பிறவா வியில் பழுதாததானென்றும், பிறக்கில், பழுதை யன்றுபாய்பேஎன்றும் ஈமதுணித்துக்கொள்வது மேற்கூறிய இலக்கணத்தின் உண்மையைவிளக் கிக்கூட்டுகின்ற தல்லவா? பிறபொருள்கள் தம் மேற்றொழின் அத்தாக்குதலையுணர்நுகிற்குமு யிருகவர்க்கங்களிடத்தில் அமைந்து கிடக்கும் உ தற்பிற்கு பொதுவாகப் புலன் என்றும் அத்தா க்ருதலுக்கேற்றச் சலிக்கும்படி அவைகளிடத் தில் அமைத்திருக்கும் உதற்பிற்குப் பொதுவா கப்புலால் என்றும் பெயர்குறலாம். மனிதர் சரி ரத்தினும் யானை, குதிரை, ஆடு, மடுமுதலிய வுய ர்த்த விலங்கினங்களின் உடம்பிலும் உள்ள ரூ னேந்திரிய கருமேந்திரிய உதற்புக்கள் அனைத் தும் இப்புலன் புலால் என்ற பொது உதற்புக் களின் விகற்பங்களேயாம். கண், காது, முக்கு காக்கு ஆகிய உயர்த்த புலன்களில் சிற்சில இவ் வாவியினும் பஞ்சேந்திரியங்களுள் ஆதிபீத்திரிய மாக இருக்கின்ற ‘தவக்கு’ அல்லது ‘மெய்’ இவ்லாத மிருகங்கள் இவ்விடம், அப்படியே கை கால் முதலிய கருமேந்திரிய விகற்பங்கள் இவ்வி டயாவியும், சிறிதேனும் அசைதற்குக் காரணமா யிருக்கும் ஒருவரிப்புலானேனும் இவ்லாத புழு வோ பூச்சியோ இதிகாறம் கண்டதில்லை. ஆனால் மரவர்க்கத்துள் அகப்பட்ட ‘தொட்டால்வாடி’

முதலிய சிற்சில புழ்ப்பூண்டுகள் அவற்றின்மேல் யாதேனும் ஒருபொருள் விழுந்தால் கூச்சமுற்ற வைப்போலத்தங்கள் இலைகளைச் சுருக்கிக்கொள்வா தினால், மிருகவர்க்கத்திற்கே யுறித்தெனக்கூறிய வுணர்நல் சலித்தல் என்னும் இரண்டு இலக் கணமும் அதிவியாபித்தோஷத்தால் பழுதாக்கா தோ எனின்; அது சரியே; இத்தனை உதார ன்களைக்குறித்தே தொல்காப்பியரும், “புல்லு மரனு மோரயினவே பிறவுமுளவே யக்கிளைப் பிறப்பே” எனச் சூத்திரம் கூறினார் போலும்; ஆயினும் பெரும்பான்மை சிதறபான்மை கோக்கி யே பெரும்பிரிவுகளாக ஏற்படும் ஸ்தாவர சா லுபிரிபேதில்கூணம்மின்னயிக்கக் கூடுமாதலின், அங்கக்கு மிகவும் அருமையாகத் தோற்றம் இத்தகைய வருக்களைப் புறநடையாகக் கொள் ளுதல் தாலொழங்கும் ஆன்றோர் வழுக்கமுமாக இருக்கின்றது. இதுபற்றியே மிருகவர்க்கத்திற் கும் மரவர்க்கத்திற்கு முன்ன வேற்றுமை வரை யறுத்து வருத்தல் அரிதென முன்னரே கூறப் பட்டது. ஆயினும் ‘தொட்டால்வாடி’ முதலிய கண்கணக்ககப்படும் புழ்ப்பூண்டுகளின் சலகம், இவ்வாறிய ஒரு உதற்பிற்கன்றி மற்றையகங்க ளுக்கில்லாமலும் அவை முற்றிலும் இடம்பெயர் த்து இயக்கமுதம்வலிமை பெறாமலும் இருப்பதி னால் ஈமக்கூறி நிறுத்திய உணர்நல் சலித்தல் என் னும் இரண்டு இலக்கணங்களுமே மிருகவர்க்கத் தையும் மரவர்க்கத்தையும் பிரித்து அவற்றிற்குள் ன வேற்றுமையை விளக்கப்போது மாக அமை கின்றன.

ஜ்வராசிகளின் பெரும் பிரிவுகளாகிய ஸ்தாவர ம் சாமென்னும் இவற்றின் உட்பிரிவுகளையும் விசித்திரங்களையும் சொப்பாகக்கிரமமாக சுத்தர்ப் பம் வாய்த்தவழி யினிமேல் சொதிப்போம்.

திருவந்தபுரம் }
11-ஆகஸ்ட் 1892 } P. சுத்தரப்பிள்ளை, M. A.

பெண்கல்வி.

“கண்ணுடைய ரொப்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்வாதவர்.—குறள்

பெண்கள் கல்விகற்கல் வேண்டியது ஆவியிய கமென்பது இத்தேசத்தார் யாவருடைய அறி வீற்கும் புலப்படல்வேண்டிய விஷயமே; ஏனெ னின், அவர்கள் உலகவாயுக்கையில் தாங்கள்

எவ்வாறு நடந்துகொள்ளல் வேண்டுமென்பதையும், தங்கள் குழந்தைகளை யெப்படி வளர்க்கல் வேண்டுமென்பதையும், கொஞ்சங்கட ஆறியாதவர்கள் யிருக்கிறார்கள். “தொட்டிற் பழக்கஞ் சுகோடு மட்டிலே.” என்னும் பழமொழியின்படி, தாய்தந்தையர் தங்குழந்தைகளைச் சிறுவயதில் எவ்வழிபிற் கொண்டுவருகிறார்களோ அம்மாதிரியான குணங்களைவும் நடக்கையையும் வாணுள் முழுதும் விட்டகலாராகையால், அவர்களை இளமையிலேயே தூர்க்கு னீங்களைக் கற்க வொட்டாமல், பிற்காலத்தில் அவர்களுடைய சமுசாரம் உத்தியோக முதலியவற்றிற்கு உபயோகமாகவும் பலனைத் தருவதாயுமுள்ள, வாய்மை, அடக்கம், தெய்வபக்தி, முதலிய சற்குணங்களைக் கற்பிப்பதற்குப் பெண்கல்வி யின்றிமையாததாய் யிருக்கின்றது.

இத்தன்மையான கல்லுணவை யூட்டுவதற்குத் தகுதியானவர்கள், அக்குழந்தைகளோடு வீட்டில் எஞ்சேராமல் பழகிக்கொள்ளுகின்ற அன்னையர்களே பெண்புது பச்சமரத்தில் ஆனியறைத்தார்போலும் உறுதியாக காட்டப்படும். ஏனெனில், தாயின் பேதைமையினாலே சம்மரத்தகத்தை யடையாத எத்தனை குழந்தைகள் தங்களுக்கு வயது வந்தபொழுது புத்தியின்களாய் ஊக்கம் முயற்சி முதலியவையின்றிச் சோம்ப லதிகரித்துச் சோற்றிற்குக் கேடும் மண்ணிற்குப் பாரமுமாக வீணாகலல் கழிக்கின்றார்கள். பாருங்கள்! ஒருகுழந்தை உலக மின்னதென்றும் தெய்வமின்னதென்றும் தெரியாத சிறு வயதிலேயே, தீத்தொழிலொன்றஞ் செய்யாமல், சுகாரியங்களைச் செய்து கொனமும், கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டும் வருகின்றது. கடவுளைச் சந்தோஷப்படுத்தும் பொருட்டோ இப்படிச் செய்வது தனக்கு அவைகளைக் கற்பித்து, இன்னினை காரணங்களினாலே இன்னினை விதமாக நடக்கல் வேண்டுமே; இல்லாவிட்டால் தண்டிப்பேனென்று பலவாறுகப் போதிக்கின்ற தாயைத் திருப்திசெய்யல் வேண்டுமென்னும் எண்ணத்தாலன்றோ? இன்னொரு குழந்தை தாயினது மூடத்தனத்தினால் திருடவும் வையவும் துண்டப்பட்டி, தூக்குணங்களில் தேர்ச்சியடைந்து சிறைச்சாலைக்குப் பாத்திரவாறு யிருக்கிறதை

யும் காண்கிறோம். ஆதலால் விடுகின்றோம்குழந்தைகளுக்குத் தாய்களா யிருக்கும் பெண்கள், குழந்தைகளுக்கு எல்லாவு ண்டும் கல்வியில் தேர்ச்சியடையல் வேண்டியது மிகவும் முக்கியமான காரியமென்பது; உள்ளங்க ளெலகிக் கனிபோல் தெளிவாகத் தேர்ன்ற வில்லையா?

இக்காலத்தில் மாதர்களோப் பூத்தையல் வேணிலும், உடுப்பு முதலியவற்றைக் கத்திரித்துத் தைப்பதிலும், பயிற்றுகின்றார்கள். இவ்வேலைகள் வீணல்ல. ஆயினும் பெண்களைக் கல்விப் பயிற்சியில் விருத்திபடைவிக்கல் வேண்டியது அவைகளிலுஞ் சிறந்ததென்பதற்கு ஆசைப ணையிலே. ஒரு செடியை இளமையிலேயே வளைத்தால் எளிதாய் வளைந்துவிடும்; பருத்து முற்றிப்போய் விட்டபிறகு வளைப்பது கஷ்டமான விஷயமென்பதை யறிந்திருத்தும், எவ்விதப் போதனைகளையும் உட்கொன்னத்தக்க இளமைப் பருவத்திற் பெண்களுக்கு வித்தை உற்பிக்காமல், அவ்விளமைப்பருவம் போமளவுஞ் சுமமாவிருந்து, ஐக்கசாதுரியம் மட்டும் அடையும்படி செய்கிறார்கள். இதனால் பெண்கள் விசேஷமாய்க் கற்று, ஆன்மக்களைப்போல் தங்கள் வித்தைபுயரவால், இராஜாங்கத்தில் உயர்ந்த உத்தியோக முதலியவற்றை யடையல் வேண்டுமென்பது எம்மனோர் கருத்தன்று. கன்மை தீமைமென்பதைப் பருத்தறிந்து தங்கள் நடந்துகொள்ளும் பொருட்டும், தங்கள் குழந்தைகளை கல்லவழியில் நடத்தும்பொருட்மென்றித், தாய்தந்தையர்கள் புத்தியுள்ளவர்களாயும், படித்தவர்களாயும் சற்குணிகளாய் யிருந்தாலன்றிப் பிள்ளைகளுக்கும் அக்குணங்கள் அமைதல் முடியாது என்னும் சுபவநிய மத்தின்படி, சற்புத்திர பாக்யத்தை யடை யும்பொருட்டும், மாதர்கள் கற்கல் வேண்டுமென்பது தானே விளங்கும். இது சிற்க, சம்முன்னோர்களுடைய இவ்வாழ்க்கைக்குப் பெண்கல்வி அவ்வளவு ஆவநியகமில்லாததாயிருத்தபோதிலும், தற்காலத்து அங்கிலேயப் பயிற்சியுள்ள கம்மவர்களின் மனையின்கள், படித்திருந்தாலன்றித் தம் கணவர்களுக்கு இன்பம் விளைக்கார். கமதேசத்தில் கல்வி பரவப்பரவல் பெண்கல்வியின் இன்றியமையாமையும் கன்றாய்

விளங்குகிறது. இவ்வாறு படித்த கையகர்களுக்குச் செய்யல் வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யச் சக்தியற்றவர்களா யிருக்கின்றார்களாகையால், அச்சையகர்கள், தாழ்த்த புத்தியுள்ள மனையியரோடு சம்பாவிப்பதைக் காட்டிலும் படிப்பதும் கற்றுணர்ந்த கண்பரோடு கூடிப் பேசுவதும் உகிதமென்று நினைத்தல் சியாயமே. இப்படிப் பெண்கள் மூடர்களாயிருந்து தங்கள் கணவனா மனவருத்தப் படுத்தவதற்கு மூலம் அவர்கள் பெற்றோரும் உடன்பிறந்தோருமே யென்பது சொல்லாமே விளங்கும்.

தற்காலத்தில், பொதுவாக, பெண்களைப் பார்க்கிலும் புருஷர்கள் அதிக புத்திசாசிகளாயிருப்பதற்குத், தொன்றுதொட்டு வந்த புத்தி விருத்தியின்மையும், உள்ள புத்தியை அபிவிருத்தி செய்யாமலிருத்தலுமே காரணமாக, இவ்விதமாகப் பெண்களுக்குக் கல்விப்பயிற்சி மறுக்கப்பட்டிருப்பதற்கு மூலமான ஆக்ஷேபணைகளைச் சிறிது ஆராய்ச்சி செய்துகளைந்தே தீரோம். பெண்களுக்கு ஆண்மக்களைப்போல கல்விகற்பதற்குப் போதுமானசேரமில்லையென்பார் சிலர். ஆண்மக்களது பலவீன உத்தியோகங்களையும், பெண்கள் வேலைபிணி விட்டால் வின்பொழுது போக்குவதையும் பற்றியோசிக்கின், இவ்வாக்கேபணை பொருத்தாதென்பது விளங்கும். பெண்கள் கற்பார்களானால் அகங்காரமுடையவர்க ளாவர்களென்றும், அவர்களுடைய அடக்கம், ஈனம், அச்சம் முதலியவைகளைக் கடந்து தங்கள் விவேகத்தைவெளிப்படுத்துவதற்காகப் பகிர்வதற்குக் வருவார்களென்றும், சொல்லுவர் சிலர். ஒருவருக்குக் கர்வ முண்டாவது மற்றவர்களிடத்திலாவது குணம் தம்மிடத்தில் மாத் திர மிருத்தாவன்றோ? ஒருணருக்கெல்லாம் ஒரே மாடவீடு இருந்தால் யாவர்க்கும் அது ஆச்சரியமா யிருக்கும். ஊரெல்லாம் வீட்டுக்கு வீடு மாடமா யிருந்தால் அது சாதாரணமாய்விடும்; விபர்ப்பிற்கும் இடமில்லை. அதைப்போலவே பெண்களுக்குள்ளும் ஒருத்திபிடத்திலேயே கல்வியிருக்குமாயின் அகங்கார முண்டாவதற்கு இடமுண்டு. பெண்களெல்லாரும் கற்றவர்களாயிருந்தால் வித்தியா கர்வம் ஒருளகு முண்டாகாது. சிலர், கற்றபெண்கள் வீட்டு வேலைகளில்

அசாக்கிரதையா யிருப்பார்கள். என்று மயங்குவர். கல்விப்பயிற்சியால் மடமையின், கிளைவான் அசாக்கிரதையுற்பத்தியாகு மென்பது யாவரும் சிரிக்கத்தக்கது. இதுவுமன்றி, கற்பதினால் பெண்கள் ஆண்மக்களை மதியாரென்றும், எல்லாப்பெண்களும் படிப்பு மார்க்கத்தில் திரும்பிவிட்டால், சமையல் முதலியவீட்டுக்காரியங்கள் தடைப்படு மென்றும் கூறுவாருமுள்ள.

“கல்விசலம் பெற்றனரோல் 1காசிகையார் 2காதலர்க்குத், சொல்லுந் கற்றுணையன்றோ? 3. தெரில்லுலகு சிற்கு மன்றோ?, 4மெல்லியர்பாற் கல்விவிரும்பாத வினரொலாம், எல்லையா இன்பமதற்கிடையு நென்றே யியம்பாய்*.”

கற்றோர்கள் வேலையை விதழ்வார்க ளென்பது கம்பக் கூடியதல்ல. அன்றியும் எல்லாப்பெண்களும் படிக்கவுமாட்டார்கள்! படிப்பதும் அசாத்தியும். ஆகையினால், பெண்கலவிக்கு ஆக்ஷேபணைகளைக் கொணர்ததவைக் கேல்லாம் வினென மறுக்கப்பட்டன. மகாராடு கூடியபோது கம் தேசத்திற்காகப் பேசிப் பாடுபட்ட பண்டித ராமாபாய் முதலிய கல்விபிலதேர்த் பெண்மணிகளைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற மாதர்களுள் கூடப் படிக்கவிரும்புவார்க ளென்பதற் சந்தேகமில்லை. தற்காலத்திற் பள்ளிக் கூடங்களில் வாசித்து பி. ஏ. முதலிய பட்டங்களைப்பெறும் பெண்கள், தேசத்திற்கு ஆபரணங்களா யிருந்த போதிலும், எல்லாப்பெண்களும் அவ்வளவு தூரம் படிக்கல் வேண்டுமென்பது எமது முக்கிய கருத்தன்று. மாதர்களுடைய புத்தி விசாலப்பட்டு, அவர்கள் னைமைநீமை யறித்து டெந்து, தங்கள் கையகர்மனத்தையச் சந்தோஷப்படுத்துத், தங்கள் குழந்தைகளைச் சமர்க்கக்கத்திற் செலுத்தி, அதிக போகமும் சீர்த்தியுமடைத்து இவ்வுறம் டெந்துவதற்காகவேகல்விகரகலவேண்டியது. ஆகையால் பெண் கல்விபின் பிரயோசனமும், ஆவசியகமும், இவ்வனவேன்று. எம்மாத் செர்லவி முடியாது. இப்பெண் கல்வியைப்பற்றி கம்மவர்களில் அநேகரும் பிறதேசத்தாரில் அநேகரும் எழுதி யிருக்கிறார்கள். பெரியோர்கள்

* தத்தை விடுத்து—15.

1. பெண்கள். 3. பண்டிய.

2. கணவர்கள். 4. பெண்கள்.

சொல்லியிருப்பதையும், எம்மறியில்லாதோன்றிய
கிலவற்றையும் எல்லோருக்கும் சம்மதமாகிரு
க்குமென்னும் கம்பிக்கையுடன் எழுதினான்.

ம. கோ. விசுவநாத முதலியார், B. A.

‘மனோன்மனியம்’

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”—குறள்.

“வழக்கமே மாந்தர்களின் செவிலித்தாய்,”
என்று கோலரிடீஜ் என்பவர் கூறினது மெய்
மே. அம்மொழியின் உண்மையை கம்மவர்க
ளுக்கும் பரந்தக் காணலாம். புத்தியையும்
சொன்கியபுத்தையும் பழமையின் கோவிலில் தா
ங்கள் பனிகொடுப்பது மன்றி, அங்ஙனஞ் செய்
யாச் சிலரையும் பழித்துப் “பிறப் பொழுக்கங்
குன்ற”க் கெட்டவர்களாக மதித்தலே பெரும்
பான்மையோரின் தொழிலா யிருக்கின்றது.
மதாசாரங்கள் தவிர்ந்து, இலக்கியத்தைச் சார்
ந்த விஷயங்களிலும் இவ்வெண்ணத்தின் பய
னைக் காணலாம். பிற்காலத்துத் தமிழ்ப் பாவ
லர்கள் முற்காலத்தோரின் பிழைகளில் மாத்திர
ம் தேர்ச்சி யடைந்தார்கள். அன்று, பிற்கால
த்து மிகுதி பற்றியே யவை பிழைகளாயின.
கிலரான கவிவாணர்களும் புலமையின் மெய்ப்
பொருளை யறியாராய்ச் சிலைகளைகளையும் அதி
சயவனிகளையுங்கண்டு மருண்டு, மின்னுவ தெ
ல்லாம் பொன்னெனக் கொள்ளும் பேதைமை
வசத்தினராய், வேசைப் பார்சென்ற ஆடவர்
களைப்போற் புகழின்றி வளியழிந்து வானுட்
களை வினாட்களாய்க் கழித்து மாண்டார்கள்.
வழக்கம் என்னும் ஆற்றை யெதிர்க்க அஞ்சின
ராய் மறதியென்னும் ஆழ்கடலிற்சேர்க்கப்பட்டு
மூழ்கிப் போனார்கள். அத்தோ! அவர்களை
நினைக்குத்தோறும் என்மனம் பரிதபிக்கின்றது.

வழக்கங்களாகிய இருப்புத் தனைகளைத்
தறிக்காமல் விருத்தியை விரும்புதல், முட
வனெருவன் கொம்புத்தேனுக்குப் பெப்புற்
றும் போன்றது. ஆகவே, விருத்திக்குத்
தடைகளாயுள்ள வழக்கங்களை யெதிர்க்கும்
வழிகாட்டிச் செல்வோரை அறிஞர்கள் தே
சோப் காரிகளாக மதித்துப் புகழல் வேண்டும்.

ஆதலின், “கொடு மலையாளக் குடியிருப்பு”
உடையோராகிய, ம-ள-ற-புரி எம். ஏ. கந்தரம்
பிள்ளை யவர்களாலியற்றப்பட்ட கவினூலாம்,
‘மனோன்மனியம்’ என்னும் காடகத்தை, வழக்
கத்தையே வாழ்த்திவளங்கும் ‘பன்னிருதர்கள்’
எவ்விதங் கணித்தபேர்திலும், காடகங்களுள்ள
பாஷைகளிற் பயின்றுள்ளோர், “பெற்றோமென
வுகந்து” களிப்புடனும் ஆவனாடனும் படிப்ப
ரென்பது ஐயுற்றபாலதன்று. தமிழ்ப் பாஷை
யின் விருத்தியைக் கருதுவோர் யாவரும் இப்
புத்தகத்தை வாங்கி வாசித்தல் வேண்டுமென்
பதற் தின்னாம்.

கம்புராணங்களில் இவ்வாதவினால, இத்தாட
கத்தில் அமைந்துள்ள கதையை விரித்துக்கூறு
வோம்.

முற்காலத்தில்,

“தானியே பகவேனச் சாற்றறு ம்ற்றிற்
பாத்தமே மடியெனப் பகர்வதுஞ் சாதமென்,
பால்சொரி க்கரை.”

யென “விளம்பாதே விளங்கும்” தென் பாண்டி
காட்டில், முதல்கராகிய மதுரையில், ஜீவநவ
பூதி^{*} என்றோர் அரசனிருந்தான். அவன் தன்
கமற்ற நெஞ்சினனுநதால் “எடுப்பார் கைப்
பிள்ளை” யாயிருந்தான். அவன் அமைச்சனா
கிய நூலன் என்பவன், அனப்பரிய சூழ்ச்சித்
திற முள்ளவனாயும், தன்னயங்கருதி முடிப்ப
தில் எத்தொழிலும் புரியத் துணிந்தவனாயும்,
வாம்பற்ற பேராசை யுள்ளவனாயும், கன்றியறி
தலையறியாறாயும், சமயத்துக்குத் தக்கபடி நட
ந்துகொள்ளும் பாசாங்குக்காரனாய் மிகுந்தான்.
அரசனைக் கைவசப்படுத்திக்கொண்டபின், தன்
னிஷ்டப்படிசெய்யக் கூடவல்லோர் இடங்கொ
டாதென் நினைத்து,

“அமிழ்தினுஞ் சிறந்த தமிழ்மொழி யிறந்த
மலயநீர்ப்பிழித்து, விஷயுயர் முத்தம்
வேழ[†]மென் மருப்பு[‡]யும் விசிக்காமுறிந்
சந்தனாடவியுஞ் சாடிவந்தயர்
குங்குமமுறித்துச் சங்கெம் மலறுக்
தடம்பினை[§] தவிழ்த்து, மடமயின் டம்பயில்

* கரை—மிகுக்கள்ளின்முன் டவருதி—பாண்டி
யன்.

* யானை. † கொம்பு. ‡ வயல்.

§ காழ்—அகில். (காழ்—வையம்)

§ மதுரை—அடவிகாடு.

வளம்பொழில் கடந்து குளம்பல சிறப்பி,
யிருகரை பாரமுந் திருமக ளுறையுளாப்
பண்ணிய புண்ணிய நாயிரவரிணி" 32
பாயப்பெற்ற காட்டின் தலைக்கராகிய திருநெல்
வேலிபிற்கோட்டை கொத்தனம் முதலியன
இயற்றுவித்து, ஆங்குச் சென்றனையும்படி. வேல்
தனுக்குப்போதிகக்கத்ததனாகிய ஜீவகனும் அங்
யனஞ் செய்தனன்.

கூடக்கத்தரின் பெயர்தரித்தபாண்டியருல
ருருவாகிய கத்தாமுனிய ரென்பவர், அரசன்
மாட்டு அன்புள்ளவராதின் செல்லைக் கெழுந்
தருளி, அரசன் இறுமாப்பை வெறுத்து,

46 அன்பே யுயிரா யற்கே யாக்கையாய்
நன்மகன் கருணையுங் கலைமகனார்வுங்
கமலை யி னெழிது மமையவோ ருருவாய்ப்
பாண்டியன் தொல்குல மாகிய பார்த்தல்
கீண்டெழு மதியென ண்டவ தரித்த
மனோன்மணி யன்னை?"

யின் கேதமத்தைக் கருதி, சில சிறிய விசேஷங்
கள் செய்யவேண்டுமென ஓர் அறைபின் திறவு
கோலைப் பெற்றுக்கொண்டு சென்றனர். இம்
மனோன்மணி பதினாறு பிராயமுள்ள பெண்,
குழந்தைப் பருவத்துக்குரிய கபடமற்ற சுத்த
மனத்தைபுடையவள். தந்தகப்பன்பால் மிக்க
வாஞ்சையுடையவள். இவளுக்கு வாணியென்
றொரு தோழியிருந்தாள். அவள் உலக கடைக
ளிறு பழக்கமுள்ளவள். "ஒழுக்கத்தவறு உளத்
தன். தனக்கு ஏற்றெனத் தென்னிதில் தெனிக்
த்தவையே கம்புத் திறத்தன். அவ்லனவற்றை
யகற்றுத்தணிபு முடையன்" இவள் கடராஜன்
என்ற ஒரு அழகுள்ள புருஷனைக் காதலித்தி
ருந்தாள். அவனும் வாணியை சேசித்திருந்
தான். அவனுடைய குணமும் கடைகளும் கம்
மலர்களுக்குப் புதிய வாய்த் தோன்றும். தமிழ்
க்காவியங்களில் அவனருளைத்தினிவர். அவன்
தனி மொழிகளில் அங்கிலையப் பழிந்தியைப்
பரக்கக்காணலாம். அவன்போன்ற இயற்கைச்
சுஸ்திரத்தில் தேர்த்த ஆர்த்த புருஷர்கள், தங்
கள் பேரறிவைச் செய்கைகள் மூலம்பு வெளி
ப்படுத்தின், பரோபகாரமா யிருக்கு மென்பது
நினைம். அவ்வனஞ் செய்யாவிடின் வெளிப்
புறத்தையே னோக்கும் வெள்ளியர்கள், பேய

ன் எனவும், 'பித்தன்' எனவுமே கிளைப்பார்
கள். ஆகவே, பணப்பேய் பிடித்த வாணியின்
பிதாவாகிய சகடரென்பவர், தன்மகனைக் குழ
லன்மகனாகிய பஸ்தேவன் என்பவனுக்கு விவா
கஞ்செய்து கொடுக்க விரும்ப, அவன் அத
ற்கு இசையாளாக, மனவருத்தத்துடன் வேத்
தன் அவையிற் சகடர் முறையிட, ஜீவகன்
அவ் விவாகத்தை கிறைவேற்றுவிக்ஊ ஒப்புக்
கொண்டான்.

மனோன்மணியும், வாணியும் கழலவிகாரா
மும் களம் வெகு அழகாயிருக்கின்றது. தவத்தை
விரும்பின மனோன்மணிக்கு, மதன் கிளைப்பார்
புண்ணுற்றவாணி, "அழகக்கேட்கினு நான்
விவசெய்யும்? கிறுகிற் தென்னெஞ்சம்." என்
துசொல்லுதல் இயல்பே.

வாணியின் மனவருத்தத்தினால் காதலைப்
பற்றிப் புதிதாய் நினைக்கத்தொடங்கின மனோ
ன்மணி, "பூருவகருமபரிபாத்ததல்" சேர தேச
த்தரசனாகிய புருஷோத்தமனைக் கனவிற்கண்டு
மோகித்தக் காமகரம் கொண்டனன். இதை
யறியாச் செவிசீ, மனோன்மணியின் நிலையைக்
கண்ணுற்று மன்கெங்கித் தன்னுயிர்ந்மட்டும்
வைத்தியம் செய்தும் பிரயோசப்பபாத்தது
கண்டு; அரசனிடத் தெரிவிக்க; ஜீவகன் மனங்
கலங்கி மகனிடம்வந்து சேர்த்தனன். மனோன்
மணியைப் பவவாறு வினவியும்; அவன் ஒன்
றுஞ்சொல்ல அறியாளாய் அழுவதைக்கண்டு,
தங்களைப்பெற்றார் உற்றார்களுக்கும் துக்கத்
தை விசேத்தத் தாரும் அழும் பெண்களின்
பேதைமையை னோத்து, உதாரணமாக வாணி
யின் கடைபைய பெடுத்தார்த்தான். இவ்விட
த்தில், காதலின் மெய்க்குணத்தையும், விவா
கத்தை, வியாபாரமாகப் பாரித்து கடக்கும் கம்
மவர் மடமையையும் அறித்துகொள்ளலாம்.

"சேசமில் வதுவை* காச காரணமே?"

சரி : சேசமென்ற லென்ன? பெண்ணுக்கு
கைகள் செய்து போட்டுவிட்டால் சேசம் தா
னே யுண்டாக்காதோ? பெற்றார் ஒன்று கிளைக்க
சேசம் மற்றொன்று கிளைக்குமோ? என்று விள
வுவார்க்கு விடையாதெனின்:—இஃதே.

* கேயமும்

ஆகப்பெயர் பொருளாமோ? கோக்கில்,

* வதுவை = கலியாணம்.

* பார்வதி. || இலகழியி. 11 எழில்—அழகு.

தூன்பெய்கிறையும் மண்பேருகைம்
விரியும் கானல் விரியும் பாஷியில்
நிரியும் மணிதர் செஞ்சும் நிரிது
தங்கி, அங்கு அவர் அங்கங் குளிரத்
தாருகையத் தலைத்தும்; ஓயாத் தொழிலில்
நேரும் தாகம் நீக்குவர் லிமல
உயர்ந்து யிருத்தவர் உள்ளம் ஆற்றியும்;
ஆறு அலைக்கள்வர் அறுபடை மீதில்,
உறு நுண்ணயாய் அவர்நெறி முறை காத்தும்,
முயற்சியாம் உழியில் அயர்ச்சி நேரிடில்,
ஊன்றுகோலாய் அவர் ஊக்கம் உயர்த்தியும்,
இவ்விதம் யாரையும் செவ்விற்ப் படுத்தி,
இகத்தள சுதத்திற்கு அளவு கோலாகிப்,
பரத்தள சுதத்தை வரித்த சித்திரமாய்,
இவ்லதம் என்பதன் கல்லுயிரே யாய்,
கின்ற காதுவின் கிண்மை, கிணியில்,
இரும்பும் காத்தரும் பொருத்தும் தன்மைபோல்,
இருவர் சிந்தையும் இயல்பு யுருகி
ஒன்றும் தன்மை யன்றி, ஒருவரால்
ஆக்கப்படும் பொருளாமோ?"

இவ்விதம் ஆகியேபித்துப், பலதேவனை வேட்ட
வினும் கன்னியா யிருப்பதே யுத்தமமெனத்
துணித்த வாணியை யேக்கி ஜீவகன்

"கன்னியா யிருக்கிலன் னழகென்றும்?

அரைக்கி னன்றோ சந்தனம் கமழும்?"

என்று வினவ, கறையானரிக்கிற் கமழமோ சத்
தனம்? என்று வாணிகேட்டான். இங்ஙனம்
இவர்கள் வாதுஞ்செய்து கொண்டிருக்குங்காற்
கத்தரமுனிவர் வந்தனர்.

ஐந்து நாட்களுக்குட் பலதேவனை மணம்புரி
யச் சம்மதித்தல் வேண்டுமென் வாணிக்குச்
சொல்லிவிட்டு, அரசன் முனிவரை யுபசரிக்க,
அவர் மனோன்மணியின் வேறுபாட்டைக் கண்
ணற்றாக் காரணம் விளவினர்; மனோன்மணி
"சொல்லவல்ல தென்றிலை. சுகமே" யென்று
விடையளிக்க, அடங்கு மனக்கவலியுடன் செ
விசி மனோன்மணியின் மாறுபாடானகடைகளை
விவரிக்கத் தொடங்கினான்:—

"மண்ணை 1 மெனியும்; உண்ணன் அமுதும்;
கண்ணன் கணதும்; எண்ணன் பத்தும்;
முடியான் குமுது 2 ம்; படியான் இசையும்;
தடவான் யாழ் 3 ம்; நடவான் பொழிது 4 ம்;
அனியான் பணியு 5 ம்; பணியான் ஏவலும்;

1. பரிசெனக், 2. மரம்

1. சாடல்; அகச்சரித்தல், 2. நலையிர், 3. வேள, 4. சோலை,
5. ஆபரணம்.

மறத்தான் கிரியும்; துறத்தான் அனறும்;
தூங்குவன் போன்றே யேங்குவன்; எளியை!
சேக்குவன் போன்றே நோக்குவன் வெளியை;
கேட்டுக் கேட்கவன்; பார்த்தும் பார்க்கவன்;
மீட்டும் கேட்பன்; மீட்டும் பார்ப்பன்;
தனியே யிருப்பன்; தனியே சிரிப்பன்;
விழிசீர் பொழிவன்; மெய்விதிர்ந்த அழுவன்;"

காமகரத்தால் தகிக்கப்பட்டோரின் செய்
கைகள் என்றும் வருணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.
ஆனால், கனவினால் மாத்திரம் இவ்வளவு நேரிடு
மோ என்று சிலர் திகைக்கலாம். இதன் உண்
மையை யுணராராயின் அஃது அவர் குற்றமே.
எந்தேசத்தில் தேகத்தை விளைக்கச் செய்யும்
என்று சாதாரண ஜனங்கள் கூறும், கனவில்
தோற்றம் 'மோகினி'யை வைத்தியர் ஓர் வியா
தியென்று கூறுவர். இவ்விதத் தோற்றங்களு
க்கு மனமே காரணம். காமரோய் கொண்டார்
க்கு மரங்களுக்குச் செடிகளுக்குடத் தாங்கள் கா
தலித்தோராய்த் தோற்றவதுண்டு என்று கூறு
வது வழக்கம், 'உருவெளித்தோற்றம்' என்ப
தும் இவ்வெண்ணம் பற்றியே உண்டாவது.
இவை யெல்லாம், உரிய பருவங்களில் கன்கு
விளங்கும்.

"குழலிப் பருவம் கழுவல் கலை
கனிமிரு கன்னியர் உளறும் வாக்கும்
புனியம் பழறும் தோடும் போலாம்."

இவையெல்லாம் அறுபவித்தோர் உடனே யறி
த்து கொள்வார்கள்.

கத்தரமுனிவர் காமகோயென அறிந்து,

"படர்கொடி பருவம் அணியில், நீட்ட
இடமது தழ்த்தல்வின்ப மெய்த
அருகுந் தருவல் வலாவும்," ஆதலின்,

மனோன்மணியை யவளுக்குத் தக்க ராயகளு
கிய புருஷோத்தமவர்மனுக்கு விவாகஞ்செய்து
கொடுக்கும்படிக்கும், அதன் பொருட்டுத் திரு
வகத்தபுரத்திற்கு டேசானைத் தூதுனுப்பும்படி
க்கும் ஜீவகனுக்குச் சொல்லிப்போயினர்.

அடுத்த கனம் குழலன் மனையில். குழலன்,
புத்தியின் சக்தியைப்பற்றியும், தன்கோரிக்கை
களின் கிறைவேற்றத்தைப் பற்றியும், அரசன்
'பிடித்தாற்றற்ற விடுத்தாற்குளம்' எனத் தன்
கைவசத்தி் நிரூப்பதைப் பற்றியும், தானேயிரா
ச்சியத்தை முழுதும் கைக்கொள்வதற்கு 'கரு

வியும் காலமும் அறிவித். அரியதீயோதனின், காமகோய்கொண்ட மனோமணியைத் தன் மகன்பலதேவனுக்கு மனம் புரிவித்தலே தக்க தென்றும், யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது,

“ஐய ! ஐய ! விஜயிபவ !” என்று சொல்லிக் கொண்டே சேவகன் வேந்தனது திருமுகத்தை க்கொணர்ந்து கொடுத்தான். குழலன் திருமுக மூலமாக மனோமணியின் மனத்தையறிந்து அதுநடக்கின், “அரசர்க்கு ஆயுள் அற்பம்” அயினும், அரசுதன் கைக்குள்வர “காலதாம சம் சர்வமாரும்” என்று யோசித்து, எவ்விதமாவது ஞானாகிய சேரனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் போர்முட்டுமிதித்து, விவாகத்தைத் தடுத்த பான்டியனைப் போர்க்களத்திலு றைக்கச் செய்யல்வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். அவ் னனம் செய்வது பாவமென்று முறையிடும் தன் மன சர்க்கியைக் குழலன் தட்டியடக்கும் விதம், அவன் குணத்தைத் தெளிவாய் விளக் குகின்றது:—

“தோடம் !—கடு ! கடு !

திதுன்றென ஒதுவ வெல்லாம்
அறிபார்க்கு அறையும் வெறுமொழியல்லவோ?
பாச்சி பாச்சி யென்று அழும் பான்ர்க்குப்
பூச்சி பூச்சி யென்பது போலாம்.
மன்னரை உலகம் கண்டகவும் பார்ப்பார்க்கு
அன்னம் லைடக்கவும், அங்கனம் அறந்து
மதியவரை மயக்குவர் வஞ்சகமா?
அதினல் கமக்கென்? அப்படி கீண்கில்,
இதுவரை யித்தனை நன்மை யெப்படி வரும்?”

தான் மிகவுஞ் சந்தோஷத்தை யடைந்ததா கப் பாசாங்குபண்ணிச் சேவகனுக்கு ஓர் மாலை யளித்து, மன்னன் சபைக்கு விடியுமுன் வருவ தாகச் சொல்லியனுப்பச் சேவகன் அவன் உதா ரத்தைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தியிடச் சென்றான்.

பின்வரும் தனிமொழி குழலனுக்கே தக்கது. தம்மைக்கொண்டே பிறரையும் மதித்தல் மனி தர்களுக்குச் சுபாவம். தூர்களுகின் பிறர் கற்குணத்தை கம்புதல் அரிது. காமகோயால் வருந்தும் இராவணன் சந்திரனைக்கே “நீயு கண்டார் சொல்லக் கேட்டாயோ?” வென்று

வினவுதலும்; “காதலியைக் காரிருளிற் காணக் த்தே கைவிட்டு”த் துயருழன்றனன் சமுத்திர த்தை நோக்கி “மாகை, இரவகற்றி வந்தாய் கொல்” என்று வினவுதலும், தன் மனத்தார் பிறர்மனத்தை யளக்கும் இயற்கை, பறியே. ஆதலின் தன்னையே கருதும் குழலனைப் பிறர் ன்மையை யிறும்புவோர் உள்என கம்பச்சொ ல்வது, குருடனை வேந்தனைப்போல் ழிதியெ ன்று வேண்டிக்கொன்னதல் போலாம். குழ லன் அறிந்தது இதவே:—

“தரும் தானம் என்று உலகு அறியும்
கரும் அனேத்தம் செய்பவன் கருத்தைக்
கானின் காணாமா; அவரவர் தமக்கா
எண்ணி என்னம் எய்துவான்? பனவும்
பன்னுவர் புண்ணியம் போல. எல்லாம்
தன்னயங்கருதி யன்றி, தமைப்போற்
பின்னொருவனை யெனிப் பேணுவர் உளரோ?
புண்ணியம் ழிகாருண்ணியம் எனப்பல
பிதற்றுதல் முற்றும் பித்தே. அவதேல்,
யாத்திரைபோன் னுற்றவர்; சோறு அடுக்
பாத்திரத் தன்னிற் பக்குபக்காக
ஒருவரை யொருவர் ஒளித்துப் பருமணல்
இட்டகரையாயிருக்குமோ?”

பஞ்சமும் அதனுவரும் சஞ்சலமும்.

இவ்வித்து தேசத்தில் டெத்துவரும் காரியா திகளை அப்போதப்போதே எழுதி வைக்கும் ஏற்பாடு உண்டாவதற்கு வெகு காலத்துக்கு முன்னமே பஞ்சமாளுது கமக்கு வெகு கால்டம் உண்டாக்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. இத் தேசத்தின் பூர்வசரித்திரத்தை இத்தேசத்தார் எழுதிவைத்துப் பதிப்படுத்தா திருத்தபோதி லும் அப்போதப்போது இத்தேசத்துக்கு வத் துபோன் அயல்தேசத்தார் இங்கு கவனித்த காரியாதிகளை எழுதி வைத்திருக்கின்றார்கள். அதனால், கி. பி. 942, 1345, 1631, 1770, 1837, 1866 இவ்வருஷங்களில் கமது தேசத் தில் கொடிய பஞ்ச முண்டாயிருத்ததாகத் தெ ரியவருகின்றது. இப்படி யடிக்கடி யுண்டாகும் பஞ்சத்தினால் வீளையும் கேடுகளென்னவெனில் (1) அக்காலத்திலுள்ள ஜனங்கள் சரப்பாட்டு க்கு வகையின்றி மெலிந்து அலைந்து இறந்து

போவது ஒன்று; (2) அத்தேசத்தின் செல்வம் மிகக் குறைந்து, பிண்சத்தியாரும் அண்டை அயல் தேசத்தவரும் அவஸ்தைப் படுமபடியாவது ஒன்று.

இப்படியுண்டாகும் கேடுகளை என்னும் கவனிக்க வேண்டியது ஆவசியகம். பஞ்சத்தால் உண்டாகும் சம்பவங்களை நினைக்கும்போது கமக்குத்தென்னுண்டாகிறது. எமது தேசத்துக்கு மேற்கே ஆபிரிக்கா கண்டமென்று ஒரு பெரிய தேசமிருக்கிறது. அதின் ஓராகியாய் எகிப்து தேசத்தில் என்னுடைய வருஷங்களுக்கு முன் உண்டான பஞ்சத்தில் ஒருவர் கவனித்ததைக் கேளுங்கள். “அமொடு முதலிய சகன மிருகங்களும் திளிபில்லாமல் தாமா பிறந்துபோலின், அவைகளை மனிதர்தின்னு பிழைத்தார்கள் எய்கன், பூனைகள் முதலிய அருவருக்கத்தக்க ஜதுக்களையும் அதிக விலைக்கு வாங்கித் தின்றார்கள். அப்பால் அவைகளும் அகப்பட்டவிலை, ஆதலால் அதிகமாய் ஜனங்கள் மடிந்துபோனார்கள்.”

இதுவுமன்றி கி. பி. 1200-ம் வருஷத்தில் அத்தேசத்திலேயே வெகு கொரோமான பஞ்சம் சம்பவிய்த்தது. அப்போதுண்டான தன் பத்தைப் பார்த்ததறிந்த அப்துல்லாஹ் என்பவர் எழுதியிருப்பது இங்கே கவனிக்கத்தக்கது:—“மஹா கொரோமான பஞ்ச முண்டானகாலத்தில் மனிதருக்கு உணவு எங்கு கிடையாமல் கடைசியாய் மலத்தைப் புசித்தார்கள். அப்பால் சிலமனிதர் இறந்துபோனவுடன் மற்றவர்கள் அப்பிரேதங்களைப் பிடித்து வெகு ஆவனுடன் புரிந்துப் பசியாறினார்கள். அதை இராஜாங்கத்தார் கவனித்து, கராமாசு பட்சனிகளை உயிருடன் காஷ்டமேற்றி தகனஞ்செய்ய உத்தரவுசெய்தார்கள். அப்படிச் சிலர் வதை செய்யப்பட்டபோது, அதைப் பார்த்திருந்த மனிதர் காஷ்டத்தின்மேல் வெகுத் துமையிருந்த பிணங்களைப்பிடுங்கிப் பொரித்த ஆட்டிணைச்சியை யுண்பதுபோல் உண்டு பசியாறினார்கள்.”

இதெல்லாம் அயல்தேசத்தில் நடந்த காரியங்கள். எமது தேசத்தில் கி. பி. 1345-ம் வருஷப் பஞ்சத்தில் உண்டான சஞ்சலத்தைப்

பற்றி ஒருவர் எழுதி வைத்திருப்பதைப் பார்ப்போம்: “பஞ்சமோ வெகுதுரம் பரவியிருந்தது. காரியாதிகளைக் கவனித்தால் வெகு மோசம் சம்பவிய்க்கிறதாயிருந்தது. கான் ஒருநாள் வெளியே உலாவப் போயிருக்கும்போது மூன்று ஸ்திரீகள் அகேகரடிகளுக்கு முன் இறந்து அழுதிப்போய்க்கிடந்த. ஒருகுதிரையின் தோலைத் துண்டுண்டாய்த் துணித்துப் புசித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன்.” இது இப்படியாக, 1631-ம் வருஷத்திலுண்டான பஞ்சம் இதைவிடப் பயங்கரமானதாயிருந்ததாம். “இறந்துபோனவர்களின் தொகையைக் கணக்கிட முடியாது. இறந்துவிடும் பிணங்களை எடுத்து அடக்கம்பண்ண ஒருவரையும் காணவில்லை. சாதாரணகாலத்தில் தாவியும் விளைந்து தலை சாய்ந்திருக்கும் இடங்களிலெல்லாம் மனிதரின் மண்டையோடுகளும் விலாவெலும்புகளும் கிழறத்திருந்தன. மனிதர் ஒருவரை யொருவர் கொன்று தின்றார்கள். பசிபிசு தாபத்தைச் சமீக்காமல் பெற்றோர்கள் தங்கள் பிணங்களை யெப்படிசித்தார்கள். வியாபாரிகள், எலும்புகளைப் பொடியாக்கி கோதுமைமாவுடன் கலந்து ரொட்டிசெய்து அதை வெகு விலையுயர்ந்த தின் பண்டமாப்ப் பணக்காரருக்கு விற்பதுவந்தார்கள். பிரேதங்களை வெவியற்காயவைத்து அப்பால் தண்ணீரில் களைத்துத் தின்றார்கள்.” இதென்னவிபரீதம்! அம்மம்! இதற்கொரோமான காலசியைக் கண்டவர் எப்படிச் சகித்தனரோ? மேலும், இப்படியெல்லாம் சம்பவிக்க வேண்டுமென்றால் காலம் எவ்வளவு கடுங்குருறவாயிருந்திருக்க வேண்டும்!!

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பஞ்சத்தின் வரலாறு இது. அதற்குப்பிறகு 1837-ம் வருஷத்திலுண்டான பஞ்சத்தில் ஆகியவென்னும் நிறுபட்டணத்தில் ஒவ்வொருநாளும் போரிலோரால் அடக்கம் பண்ணப் பட்ட பிணங்களின் தொகைமட்டும் 400 ஆயிற்றாம். சுற்றத்தார் எடுத்து அடக்கம் பண்ணின பிணங்கள் எத்தனையோ! அப்போதுள்ள ஜனத் தொகையில் எல்லொரு பாகத்தோர் மடிந்து போனதாக கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. யருளைகதிக்கொயிதும் ஊருக்குள்ளும் மாண்டேவிடும் மனிதரீரின் பிரேதங்களை யெடுத்து அடக்கம்பண்ண

ஒருவரு மில்லாததால் 'டைரெக்டர்' களின் உத்திரவுப் பிரகாரம் சில வேலைபாடிகள் அப்பிணங்களை ஒருபடலில் ஏற்றி அக்கரைக்குக் கொண்டுபோய் எறித்துவிட்டு வந்தார்களாம் 1866-ம் வருஷத்தில் பஞ்சமுண்டானபோது ஜனங்கள் பட்டபாட்டை கெடுக்கவில் துறை தெரியாமல் தத்தளிக்கும் கப்பலில் உணவில் வரம்புபோனால், அக்கப்பலிலுள்ள மனிதர் என்ன பாடுபடுவார்களோ அதையிட அதிகப் பாடு பட்டார்களெனச் சொல்லலாம்.

அகவிலை கறுப்புக்காலத்தில் மிக அதிகப்பட்டிருந்தது. 1770-ம்வருஷத்தில் பற்பலதானியங்கள் விற்கப்பட்ட விலைகளைக் கவனிப்போம்.

சாதாரணகாலத்தில்		கறுப்புக்காலத்தில்	
முதல்தரம் அரிசி		3½ சேர்	
ஆ 1-க்கு 28 சேர்			
முரட்டரிசி		3¼ சேர்	
ஆ 1-க்கு 40 சேர்			
சோளம், வரகு முதலிய இழிந்த தானியங்கள்	ஆ 1-க்கு 45	4½ சேர்	
சேர்			
தொதுமை		4½ சேர்	
ஆ 1-க்கு 26 சேர்			
பருப்பு		4 சேர்	
ஆ 1-க்கு 30 சேர்			

இப்படியிருந்தால் ஏழைக்குழிகள் எப்படி ஜீவிப்பார்கள்! 1860 - 61-ம் வருஷங்களில் வடமேற்கு மாகாணங்களிலுண்டான பஞ்சம் பரவியிருந்த இடங்களின் விஸ்தீரணம் இருபதிலுமீதம் சதுரமயில். அப்போது உணவுக்கு வழியின்றி அவஸ்தைப்பட்ட ஜனங்களின்தொகை ஒருகோடியே முப்பதுலக்ஷம். பஞ்சத்தி விந்துபோனவர்களின் தொகை ஐம்பது லக்ஷம். உணவுக்கு யாதொன்று மகப்படாமல் பசியால் பாதிக்கப்பட்ட ஜனங்கள் கூடுகணிப்போய், காட்டுப்பழங்கள், சிழங்குகள், கீரைவகைகள், புல் பூண்டு முதலியவைகளைத் தின்று வயிற்றை நிரப்பினார்கள். இதனால் அகேகருக்கு அஜீரணமுதலிய பலவித நோய்களு முண்டாக இதன் மூலமாயும் அகேகர் மாண்டார்கள். சிலர் இராஜாங்கத்தாரால் சந்தாபிக்கப்பட்ட கஞ்சித்தொட்டிகளுக்குப்போய் கால்வாயிற்றுக்

கஞ்சி குடித்து, குழத்தைகளுக்குப் போதுமான பாலில்லாமல் அகேக குழத்தைகள் சாகவும், அதற்கப்பால் சிலரோட்களில், வரவாமெலிந்துகொண்டே யிருந்த சுற்றத்தாரில் அகேகர் மாண்டபேரகவும், இவைகளைக் கண்டு ஆற்றமுமையாலும் தங்கள் ஊரிலுள்ள அகேகர் நாநாதைசுகளில் சிதறிப்போகப் பட்டனமே பழாய்விட்டதினாலும், "இனி காமுட்டும் ஜீவித்திருந்து என்னபலன்?" எனப் பலர் நினைத்துத் தங்களுபிரை மாய்த்துக்கொண்ட பரிதாபத்தைக் கண்டவர்கள், மனத்தாளாமல் விசனத்தோடெழுதியதை வாசித்துமிருக்கிறோம். அபுலிடங்களுக்கு பிழைப்புக்காகப் போன பலர் அங்குமிங்குமோடித் திரிந்து எங்கும் உணவுகப்படாததால் காலோய்த்து மெய்தளாந்து பசியால்வாடி ரூயிவெப்பம் சகிக்கமாட்டாத வர்களாய்மரத்தடிகளில்விழுந்துகிடக்கச், சற்றைல்ல நிலைமையிலிருந்து மல்லுபார் தங்களைப் பார்த்து, ஐயோவென மனமிரங்கி யோதாவது உணவுகொடுத்து உதவமாட்டார்களா? என்று என்னத்தடன் அடிக்கடி கண்ணை விழித்து விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்து, இராக்ராலத்தில் போர்த்துக்கொள்ளத் துணியில் லத்தால், பனிவாடையில் மிக கெடுகத்தான் வருத்திக் கிடக்கும் சமயங்களில் போலீசாரால் கஞ்சித்தொட்டிகளுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு அக்கேயு மாண்டார்கள்.

வங்காளத்தில் 1874-ம் வருஷத்தில் பஞ்சமுண்டானதைப்பற்றி ஒருவர் எழுதியதைக் கேளுங்கள்! "பஞ்சம் அதிகப்பட்டபோது ஏழை ஜனங்களின் பிழைப்புக்காக அகேக புதரஸ் தாக்கள் போடும்படி இராஜாங்கத்தார் உத்திரவுசெய்தார்கள். அப்படி வேலை கெட்டுகொண்டிருக்கையில் கூலியாட்களுக்கு சம்பளங்கொடுக்கும் உத்தியோகஸ்தரும் ஒருதனையும் குதிரையேறி வேலைகெடுத்து கொண்டிருந்த இடத்துக்கு வந்தார்கள். அப்போது கூலியாட்கள் எல்லாரும் அவர்களிருவரையும் குழந்தைநெருங்கிவந்து கைகளைத் தாக்கிக் கும்பிட்டு, தங்களுக்குக் கூலிகொடுக்கும்படியாய்க் கெஞ்சிக்கூத்தாடினார்கள். சிலர் ஒன்றும் பேசாமல் விசனத்துடன் அழுதுகொண்டு சின்னார்கள். சிலர் தங்களைக் குதிரைகள் உதைத்து மிதித்து விடு

மென்கிற்பயம்தோன்றும்வெட்டுநெருங்கிவந்து கூலிகேட்டார்கள், அவர்கள் போட்டசத்தம் வரவர அதிகப்பட்டுப் பெருங்கச்சலாயிற்று. சிலர் பைத்தியம் பிடித்தவர்போல்: கூப்பாடு போட்டார்கள். சற்று நேரத்தில் எல்லாக்கூலி பாட்களும் அதிகமாய் நெருங்கிவந்து பசிபொறுக்க ஏலாது என்று கதறினார்கள். உடனே அங்குஷத்திருத்த துரையானவர் குதிரையை விட்டிறங்கிக் கூலிக்காரருக்குள்ள சம்பளத்தைக் கொடுத்து விடும்படி சொன்னார். ஒருவர் இரு வருக்குச்சம்பளங்கொடுக்குமுன்னமே உளக்கு எனக்கென்று சண்டையும், சச்சரவுமுண்டாயிற்று. அப்போது சேவகர்கள் தடிக்கம்புகளால் ஒங்கியடித்தும் கூட்டங்கலையில்லை. எல்லாரும் ஒரேமட்டாய் நெருங்கிவந்து சேவகர்களை அப்பால் தள்ளிவிட்டுப் பணப்பையைப்பிடித்து இழுத்து அதிலிருந்து பணத்தைச் சின்னபின்ன மாய்ச்சிதறிவிட்டார்கள். அப்பால் பிணத்தைப் பிடுங்கித்தின்னும் கழுருகனின் கால் கங்களைப் போன்றகைகளால் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு அகப்பட்ட மட்டிலும் பணத்தையள்ளிக்கொண்டு சாலா பக்கங்களிலும் ஒடிப்போனார்கள். சிலர் தானியாதிக்கைக் கொள்ளுவிட்டார்கள்.

கறுப்புக்காலங்களில் இராஜாங்கத்தாருக்கு ன்டாகும் தீர்வை கஷ்டமில்லவெனது மதிப்பிடச் சிலஉதாரணங்கள் காட்டுவோம். 1846ம் வருஷத்துக்கு முன் ஆக்ரா பிரிவிருந்து வருஷாவருஷம் வருலாகும் தீர்வை 1- கோடி ரூபாய். பஞ்சமுண்டானதற்குப்பின் 5-வருஷத்துக்குச் சராசரி 80 லக்ஷம் ரூபாயாகிவிட்டது. ஆகவே வருஷாவருஷம் 20 லக்ஷம் ரூபாய் கஷ்டமாயிருக்கின்றது. தீர்வை கஷ்டம் 20 லக்ஷம் ரூபாயானால் குடிசளுக்கு மாருல் கஷ்டம் அதற்கு 10 மடங்கு அதிகமாகும்: அதாவது 8 கோடி ரூபாய்.

கால்நடைகள் மாண்டுபோவதால் குடிசைக்குண்டான கஷ்டமோ மிகப்பெரிது. கவனிப்பதற்கு உபயோகப்படும் காளைகளும், உழவுகாளைகளில்லாவிட்டால் குடிசை எப்படிப்பிழைப்பார்கள்? பஞ்சகாலங்களில் இராமத்திலுள்ள கால்நடைகளில் சரிபாதிமாண்டுபோகின்றன. கால்நடைகளில்லாவிட்டால் வயல்களுக்கு

க்கு உரமெங்கே? வயல்கள் உழுவதெங்கே? மரமடிப்பதெங்கே? வண்டியோட்டுவதெங்கே? மற்றவைகள் எப்படித்தெற்கே? உழவன் வீட்டில் ஓர் குழந்தையிறந்து போனாலுங்கூட அய்வளவு வருத்தமிராதென்றே நினைக்கவேண்டும். மாடுகள் மடித்துபோனால் பெருத்தகஷ்டம். கால்நடைகளில்லாத காரணத்தால் சில வருஷங்களுக்குமுன் சேலத்தில்லாவில் புஞ்சமுண்டான காலத்தில் 3 லக்ஷம் ஏக்கர் வரையில் பயிரிடப்படாமல் தரிசுபோடப்பட்டது. வயலுக்கொடு நிலலாவில் சற்று ஏறக்குறைய 2 லக்ஷம் ஏக்கர் வரையில் தரிசுபோடப்பட்டது.

இதன்வி எழைஜனங்களுக்கு பிழைப்புக்கு வழியொன்று மில்லாமல் அங்கங்கே சிறிசில விவாபாரிகளும் பாரிக்குடிசைகளும் சோத்துவைத்திருக்கும் தானியத்தைக் கொண்டு கொண்டுவந்து ஜீவனைக்காப்பாற்ற என்னி அப்படியே செய்கிறார்கள். குட்புகோணத்தில் சென்றவருஷமிப்படி கொள்ளையுண்டாயிற்று. காய்க்குப்பசியுண்டானால் கதவுதிறத்திருக்கும் விடுகனில் துஷ்டத்து சேர்ந்தைத்திருடித்தின்னும் மனிதருக்குப் பிதாசு முண்டானால் தந்திரத்தோடு கன்னமிட்டாவது சாப்பாட்டை சம்பாதிப்பார்கள். கொலை, கள்ளு, கூட்டக்கொள்ளை முதலிய கொடிய செயல்களும் அதிகமாகின்றன.

சில வருகுப்பார் இப்படிச் செய்வார், முன்சாற்றலால் நிலைமையிலிருந்து சிலர் சேவகம்செய்து காட்கழிப்பது இழிவென்றெண்ணி விவசாயம் செய்துவந்தவர்களாதலால் தரங்கள் எவ்வளவாய்க் கேவலப்பட்டிருந்த போதிலும், மற்றோரிடத்திற் போய்ப்பிச்சை கேட்பதும் சர்க்காரில் வைத்திருக்கும் கஞ்சித்தொட்டிகளுக்குப் போவதும் தங்கன்பூர்வஸ்திதிக்குச்சற்றும் தகாதென்றெண்ணித், தங்கனிடத்திலுள்ள மட்டும் சாப்பிட்டு அப்பால் தங்கள் கௌரவம் கெடாமல் இறந்துபோவதே கலமென்: கிண்த்துக் கெட்டுப்போகிறார்கள். தாங்கள் சரவதனிலுள்ளமறியாத தங்கள் பிள்ளைகளையும் பெண்களையும் அவ்வாறே சாகவிடுகின்றார்கள். சில ஜாதிபாரின் ஸ்திரீகள் வெளியே வந்தறியாதவர்களாதலால், எவ்வளவு பரியால் வருத்திய போதிலும் தங்கள் ஜாதிக்கட்டிலுள்ள அபியா

னத்தால் கஞ்செத்தொட்டிகளுக்கு வாரம்ல் செத்துப்போகிறார்கள்.

பஞ்சகாலத்தில் வியாபாரம் வருவாய்மட்டுப்படும். 1868-ம் வருஷத்தில் இராஜபூதாஜி வில்பஞ்சமுண்டான காலத்தில் இராஜாங்கத்தாருக்கு உப்புத்தீர்வையினால் வரும் வரும்படியில் 4 லக்ஷத்து 50 ஆயிரம் ரூபாய் கூடாமுண்டாயிற்று. எப்போதும் பொதிமாடுகளின் மேல் உப்புச்சுமையெற்றி இராஜபூதாஜியினின்று ஜப்பல்பூர் முதலிய இடங்களுக்கு கச்சு என்னும் பட்டணத்தின் வழியாய்க் கொண்டுபோவார்கள். வழக்கமாபிச் செல்வாகும் அளவை விட அத்த வருஷத்தில் இலக்ஷம் மணங்கு உப்பு குறைவாய்ச் செல்வாயிற்று.

காலகடிகளுக்குறைவால் இப்படி பெல்லாம் சம்பவிக்கிறது. அடுத்த வருஷத்தில் லல்லமழை பெய்தபோதிலும் கிருஷிசரியாபாடி கடப்பதற்கு ஏதுவில்லாமல் அவ்வருஷமும் பஞ்சமுண்டாகின்றது. எப்படியெனில், குடிகளின்கால் கடைகளில் அடுக்கம் மாண்டுபோயின, மிகுத்திருத்தவையையும் சாப்பாட்டுக்கு வேறுவகையினி விற்றுப்போவார்கள். விதைக்காக வைத்திருக்கும் தானியத்தையும் எடுத்து சாப்பிட்டு விடுவார்கள். கையவிருத்த திரவியத்தைக் கொண்டு அதிக விலைக்கு அப்போது கிடைக்கும் தானியத்தை வாங்குவார்கள். ஆகவே மழைபெய்து செழிப்படையும் போதும், ஏரி குளங்களில் தண்ணீர் கிடைத்தபோதும், ஏர் உழுவதற்கு மாகெனில்லாமலும், விதைப்பதற்கு தானியமில்லாமலும் மாகென், விதை, உழவேத்தனங்கள், உரம் முதலியவையனை விளைக்கு வாங்கத்தகுந்த திரவியமில்லாமலும் நிலத்தைப் பயிரிட முடியாமல் தரிசுபோட வேகின்றது. இவ்வித அச்சத்தாப்பம் பஞ்சம் கழிந்த அனேகவருஷங்களுக்கு நீடித்திருக்கும். “மழைவிட்டும் தாவானம்விடவில்லை” என்பது போல், பஞ்சத் தீர்த்தும் சஞ்சலம் திராமலிருப்பதால், அப்பஞ்சத்தால் வரும் கெடுதி கொஞ்சமல்ல.

ஆகையால் அடிக்கடி பஞ்சமுண்டாகாமல் எம் தடுக்கமுடியுமா? என்ன செய்தால் முடியும்?

18-ம் நூற்றாண்டின் தமிழ்ப் பாஷாபிவிர்த்தி.

தமிழ்ப்பாஷையானது சொன்னப்பட்டினத் திருக்கு வடக்கே பிறகுபுது மைல் தூரத்திலுள்ள பழுவேந்தூர்-முதல், தெற்கே கச்சியாகும்ரி வரைக்கு முள்ள காகேனார் பேசப்பட்டி வருகிறது. இவ்வகைத் தீவிலும், ஏறக்குறைய மூன்றிலொருபங்கு ஜங்ல்களால் பேசப்பட்டிக்கு. தமிழ்ப்பேசும் ஜங்ல்களின் தொகை (சென்ற வருஷத்து ஜக்கினித் கணக்கின்படி) ஏறக்குறைய 170 லட்சமாகிறது. இவ்வளவு ஜங்ல்களால் பேசப்பட்டிவரும் கம் தமிழ்ப் பாஷையானது ஆரியர் மகம்மதியர்கள் மூலமாய் பொறுக்க முடியாத துன்பமடைந்து தன்னுருமாரி-கிறீன்றது. இந்தத் தமிழ்ப்பாஷையிலுடைய, 18-ம் நூற்றாண்டின்கணிந்த, கிழவையும், அபிவித்தியையும் பற்றிச் சொல்லல் வேண்டியது காமெடுத்துக்கொண்ட விஷயம்.

திருசெல்வேசி ஜில்லாவிலிருந்த (Bishop Caldwell) அஷ் கால்டுவெல் துரையாசிகள் “சென்ற 200 வருஷமாகத் திராவிட பாஷையானது அபிவித்தியற்றிக் கிடக்கின்றதெனக் காணப்படுகின்றது” என்றெழுதுகிறார். அது ஏகதேசமுள்ளமையே யென்பதற்கு ஆகேற்பனை யில்லை. இப்படி யபிவித்தியற்றிக் கிடப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று சற்று விசாரித்துப் பார்ப்போமானால் எளிதில் விளங்கலாம். கமசு தேசபண்டிதர்கள் இதற்குக் காரணம் அங்கியேய அசாட்சியே யென்பார்கள். இப்படி இவர்கள் சொல்வது தலைப்பெற்ற தாயாரை மழையென்றாற்போது மிருக்கிறது. இவ்வாறு தமிழ் அபிவித்தி யில்லாதிருக்குங் குற்றம் கம்மைச் சார்த்தே பெற்றிய் அசாட்சியாவரசர் சார்த்தேயல்ல வென்பது எல்லார்க்குத் தெரித்த விஷயம். ஆகையால் கமக்கு கம்முடைய தமிழ்ப்பாஷையானது அபிவித்தியடைந்து அங்கிலேயம் போலத் தழைத்தோங்கல் வேண்டுமென்ற என்ன மிருக்குமானால், காமெல்ல மொருங்கு செர்து. “விவேக கித்தாமணி” “மகாபாணி” முதலிய மாதாத்தரத் தமிழ்ப்பத்திரிகைகளை நடத்துப் கவனங்களுடைய கன்னுயற்சிகளுக்கு உதவியெய்தல் வேண்டும்.

இது கிடக்க.—எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியவற்றைக்கூறுவோம். சென்ற 18-ம் நூற்றாண்டின்கண் எழுதியிருக்கப்பட்ட பிரபந்தக் கௌல்லம் விசேஷமாகச் சைவம், வைணவ முதலிய மதசம்பந்தமான நூல்களேயாம். ஆகையினாலே, அந்தப் பிரபந்தங்களெல்லாம் மதவாரங்கியமென்னும் பேய்பிடித்து அந்நூலாசிரியர்களை மலக்க, அவர்கள் அதின் கைவசப்பட்டு, அக்கடவுளேபெரியவர், இக்கடவுளேபெரியவர் என்று வீணீவாதம் பேசிப் பொய்யையும் புரட்டையும்பற்றி வீவரிக்கும் நூல்களாய் முடிந்தன. இவ்விதமான பிரபந்தங்களெல்லா முண்டாவதற்குக் காரணமென்னவென்றால், யாராவது ஒருவர் ஒரு மதத்தைப்பற்றிப் பிரசங்கஞ்செய்தால், அந்தக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மற்றொருவர், பிரசங்கியார் கூறிய சிபாயங்களை முன்மைகளையும் மூண்டுவேளும் யோசிப்பாமல், உலகடவுட்கு விரோதமாக வெழுந்த இவன் பிரசங்கஞ் செய்யவாறு என்று கோபங்கொண்டு அவர்க்குமாறாக சிபாயவாயிலாகப் போகாமல், எங்கவாயி பிப்படிச்செய்தானுன் சுவாமியுமிப்படிச் செய்தாரே யென்று புத்தகங்களிலெழுதிக்கொண்டு கவிதகள் பாடிக்கொண்டு முலாவுவர். ஆதிவிநிருத்த தமிழர்கள் மிகுந்த ஊக்க முன்னவர்களாய் மொள்தில் விஷயங்களி னுண்மையை யுணரக்கூடிய சக்தியுள்ளவர்களாய் மிருத்தார்கள். ஆகையினாலேதான் ஆரியர்களடைய மதக்கொள்கைகளை யவர்களினிதிற்பற்றிக்கொண்டார்கள். தமிழர்களுமாரியர்களுமதிகமாய் ஊடாடல் வேண்டுகேரிட்டதினால் இருவர் குணங்களு மொரே யாதிரியா யேற்பட்டு விட்டன. யாம் பிறத்ததையே சாதிப்பே மென்னுஞ் செருக்கும், எவ்வளவு சிபாயமாய்க் கூறினு முன்னம் யுணராமையும், உணர்ந்தாலும் அதற்கெற்க எட்வாமையும்கிய துர்க்குணங்கள் காலக்கிரமத்தில் உற்பத்தியாய் விட்டன. ஆகையினாலே தான் மதவாதம் விசேஷமாய் அதிகரித்தது. இம்முன்று துர்க்குணங்களையும் மறவொழித்தா லன்றி நத்தமிழ்நாடு முன்னுக்கு வரல்மாட்டாது.

மேலே சொல்லிய மதச்சார்பானவை யெழித்த நூல்களிற் பெரும்பான்மை, யகமமுத்

திரிபுமர் யெழுதப்பட்ட அந்தாதிகளும், கலம்பகங்களும், மடக்குகள் கிரம்பிய சிலேடை வெண்பாக்களும், சாகபத்தம், கமல்பந்தம், முரசபந்தம் முதலியன நிறைத்த சித்திரக்கவி, மஞ்சரிகளும், மைத்தர் வினையாட்டுப் புராணங்களுமாயிருக்கின்றது. மேற்கூறிய வற்றுட் புராணமாவது என்னவென்றால், பூர்வீக ஆசிரியர்களாகிய நிருத்தக்கதேவர், கல்லூர், கம்பர் முதலிய வித்வாசிரோஸ்மணிகள்கூறிய கற்பனைகளைத் தவிர்த்துச், சுதந்தர யுகத்தாலமைந்த கற்பனைகளும், அலங்காரங்களும், அர்த்த புஷ்பியுங் கிஞ்சித்தேனும் மில்லாமல், கட்டுவனப் பற்றித் தமக்குத் தோன்றியவாறு லீலை செய்ததாகச் சிறுபேரீதைத்தனமா யெழுதப்பட்டிருக்குமோர்வித நூலாம். இதற்கு, சிலர் கலம்பகம் அந்தாதி முதலியன, பெரிய காவியங்க ளெழுதுவதற்காக ஏற்பட்ட அப்பியாசப் பிரபந்தங்களாம். ஆகையால் அவற்றிலே எழுதி எழுதியதினப் பழக்கமிருந்தாலொழிப், வேறு பெரிய நூல்கள் செய்தல் முடியாதென்று கூறிமயங்குவார்கள். கலம்பக மென்பது சாமியுமான் பிரபந்த மன்று. கவிசெய்யுத் திறமையில் மிகவும் பேர் பெற்றவர்களே கலம்பக மெழுத்தக்கவர்கள். பாடிப்பாடித் தேர்த்தவர்களே கலம்பகமெழுதப்படுவார். அதெப்படி யென்றால், சாதாரணமாயுள்ள விருத்தங்களைத் தமிழிற் கிஞ்சித்த அப்பியாச முன்னவர்களு மெழுதலாம்; இப்போப்பட்டவர்கள், மடக்குத் திரிபுத்துறைக்கு மமைத்த கவிதகள் செய்தல் முடியாது. ஆகையாலாவற்றையப்பியாசப் பிரபந்தங்களென்று கொள்ளுதல் கேவலம் அசங்கதமாம். இவ்விதமாகக் கலம்பக முதலியன எழுதுவதில் வினோ காலத்தைச் செலவிடேனைப் பார்க்க, வசனங்களாலேனும், எளிதாய்ப்பாடக் கூடியதுத் தாற்பரியக்களை என்றாய் வெளியிடக் கூடியதுமான கவிதகளினாலேனும், சந்தவிஷயங்களைப்பற்றி யெழுதுதல் அதிக நன்மையை யுண்டாக்குமென்று தற்காலத்துள்ள பெரியோர்கள் சொல்லுகிறபடி யாவரும் எடுத்தல் வேண்டியது கிரம்ப ஆவசியமான காரியம்.

சற்குண சாஸ்திரம் (Ethics), அங்கஜீவ சாஸ்திரம் (Physiology) மனோதத்துவ சாஸ்திரம் (Psychology) ஆகிய இவற்றின் சம்பந்தமாக

ஒருவிதப் பிரபத்தமும் கிடப்பது மூற்றிலும் அசாதியமாய்ப் போய்விட்டது. பிறகு அக் தூற்றண்டின்கண், ஹற்பத்தி யாவற்றன் எனவதான் பிரயோசகமுள்ள இலக்கென்று விசாரிப்போம். அவைகளெல்லாம் பிராயிகம் தற்காலத்து சான்றி ரீதியாக அமைந்த இலக்கண சம்பந்தமாகவும், ஏகதேசம்: நீதி, சற்குணமாகிய இவற்றினை விளக்கும் பொருட் நெய்த் தியானவைகளாகவு மிருப்பனவாம். இலக்கண சம்பந்தமாக யிருப்பனவற்றிற்கு உதாரணமாக வைத்தியசாத காவலர் வகுத்த "இலக்கண விளக்கம், (Constantius Beschli) என்ற வீரமாமுனிவ ரியற்றிய "தொன்னுல் விளக்கம்," சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர்செய்த "பிரயோகவிவேகம்" கவாமிசாத தேசிகரியற்றிய "இலக்கணக் கொத்து" என்பனவற்றைக்கொள்க. நீதிசற்குண சம்பந்தமானவற்றிற்கு உதாரணமாக மேற்கூறிய வைத்தியசாத காவலரும் வீரமாமுனிவரும் முறையேசெய்த "பிரபோத சந்திரோதயம்," "தேம்பாவணி" முதலிய வற்றைக் கொள்க. தமிழில் வசகாடை விசேஷமா யெழுத ஆரம்பித்ததும் இத் தூற்றண்டிலே தான் என்பதுபின்னே கியாயவாதங்களாகாட்டற்படும்.

மேற்கூறிய பிரபந்தங்களின் விஷயங்களித் தன்மையானவைபென்பதும், அவற்றின்பயினைவையென்பதும், அப்பிரபந்தங்களின் தாரதமியமின்னவென்பதும், இவற்றை யிறற்றினவர்களின் சாமர்த்திய மினைத்து என்பதும், அவர்கள் பிறப்புள்ளிப்புக்களைப்பற்றிய சரித்திரமின்னதென்பதும் அடங்கிய "புலவர் சரித்திரம்" ஒன்று வெளிப்பெயெண்ணத்தோடு இதையாரம்போபச்சியாசமாக எழுதத்தலைப்பட்டோம்.

வி. கோ. சுவாநாராயண காலத்தி.

மா த ர் ம ஞ் ச ரி

III வேல் பெருமாட்டி.

"உள்ள முடைமை புடைமை; பொருளுடைமை நிலவாது சீக்கி யிடுமக." குறள்.

எமது இந்திய தேசத்திற்கு வடமேற்குப் பக்கத்தில் ஆங்காநிலநாள் என்ற பெயர்பெற்ற, மணிக

* "உட்க முடைமையே ஒருவனுக்கு நிலி கின்ற உடைமையாவது; மற்றைப்பொருளுடைமை, நிலி நிலவாது சீக்கிப்போம்." பரிமேலழகர்.

ளும் காண்களும் அடர்ந்த, ஒர் தேச மிருக்கின்றது. அத்தேசத்திற் பல கூட்டத்தார் உளர். அவர்களுக்கும் எப்பொழுதும் போர் நடந்துகொண்டே யிருக்கும் துறல் வேற்றரசர் படைமேடுத்த வரும்பொழுது மாத் திரம், எவ்வோரும் ஒருங்கு சேர்ந்து கொண்டு அவர்கள் யெதிர்க்கத் தலைப்பவர்கள், அவர்கள் சட்டிப்பட்டங்களுக்கு அடங்காத காட்டுத் தனமாண் மிசேச்சர்கள், வெகு பரக்கிரம சூரிகள், அயல் தேசத்தார் தங்கள் விஷயங்களில் தலையிடச் சம்பந்திக்காட்டார்கள். அவர்களுக்குள் ஆயுதப் பயிற்சி விஷயதவர்கள் கிடையார். குழந்தைகளைக்களிலுல் கூடக் கட்டையான் கத்திகளைக் காணலாம். அன்றியும் அவர்கள் குதிரை வேற்றத்தில் தெரிந்தவர்களையும், பரிதாகம் கிண்புமுதலியவற்றிற்கு எறிந்திழைப்பார்ச் சரித்திரமுள்ளவர்களையும், பவவிதத் தேசப்பிரபாசங்கள் காழ்வித்தவர்களை முதலியவற்றிற்சிறந்தவர்களாயுமிருக்கிறார்கள். இக்குணங்களை யுடையவர்களாயிருப்பதுடன், வஞ்சகம், அசதியும், பழிக்குப்பழி வாங்கலும்புத்தன்மை, கொடூரம், சிற்றின்பப் பிரியம், பேராசை, முதலிய தீர்க்குணங்களும் கிணந்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய தேசமும் அவர்கள் குணங்களுக்கு ஏற்றதாகவே யிருக்கின்றது, எங்கும் செங்குத்தான டாறைகளும்; சேடுகளும்; குணங்களுமாயிருக்கின்றன. எம். தேசத்திலிருந்து அவர்கள் தேசத்துக்குப் போரும் பாதை வெகு அபாயமுள்ளது. திருடர்களால் வரச்செய்யப்பட்டது. அவ்வழியாகச் செல்லுபவர்கள் செவ்வத மிகவும் கஷ்டமான காரியம். அக்காடு மனிதர் தயவின்ரிச் செல்லலரிது. அத்தேசத்தி அரசனுக்கு ஆய் என்பது பட்டப்பெயர்.

1838-39-ம் வருஷங்களில் ஆங்காநிலநாள் மிசேச்ச சாதிருக்குள்கொடும்போர் நடந்துகொண்டிருந்தது. சிலசாதியார் டால்ட் மகமத் என்பவனை ஆயிர் ஆக்கல்வேண்டுமென்றும் மற்றசாதியார் ஷாஜிஷிஜா என்பவனை ஆயிர் ஆக்கல்வேண்டுமென்றும் விரும்பினார்கள். அவர்களுக்குள் சண்டை நடந்து கொண்டிருக்கும் காலத்திற், எமது இந்திய தேசத்தை ஆண்டுவந்த ஆங்கிலேய துரைத்தனத்தார், ஆமினாத் தங்கள் கைவாப்படுத்திக்கொள்ள அதேசமய மென்று கருதி, அச்சண்டையில் தலையிட எத்தனித்தார்கள். தங்கள் முயற்சியால்ஷாஜிஷிஜாவை ஆமிராக்கிவிட்டால் அவன் தங்கள் சொற்படி நடப்பான். அதனால் தங்கள் பெரும்பயனை யடைவான் என்று கினைத்தார்கள். ஆனால் ஆங்காநிலநாள் தேசத்தார் தங்கள் எண்மையைக் கருதும் அயல் காட்டினரையும் கூடத் தங்கள் விஷயங்களில் தலையிட கொட்டிரைப்பதைபுழை பிறரால் கீழிக்குப்பயிற் அரசனுக்கு உட்படா. ரென்பதைபுழை ஆங்கிலேய துரைத்

வேறு ஆடை யில்லாமலிருத்தது. ஒருசமயத்தில் மூங்கி கழுவதற்குக்கூடத் தண்ணீர் அரிதாயிருந்தது. ஆயிரக்கிரகந்த அநாதாவின் மூட்டைகளும் சீக்களும் ஏராளமாயிருந்தன. அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உணவைப் பார்த்தமாத் திர்த்திற் பரி யோசிப்போய்விடும். அந்தச் சாகத் தாங்கின சமைய்துச் சாப்பிட ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களுக்கு தூள், ஊசி, துணி முதலியவை கொடுக்கப்பட்டன. அதனால் பெருமூதுபோக்கின தந்தவிர, ஆடைகளும் செய்த கொண்டார்கள். சில பெருமூட்டிகள் சமைந்தவாரி சுவாசமும், சிலர் செவ்வைக்காரிகளாகவும், சிலர் வண்ணத்தின்களாகவும், ஒருசமயத்திற் சிலர் தச்சர்களாகவும் கூட வேலை செய்தார்கள். ஸேல்பெருமூட்டி ஒருசமயத்திற் கற்றொட்டத்திற்காகச் சுவரின் பலகணி புண்டாக்கும்பொருட்டுத் தான் கொடுத்துவேலை செய்ததாக வெறுதியிருக்கிறது. அச்சமயத்தில் அவன் கைகள் பொந்து புண்பட்டனவாம். ஸேல்பெருமூட்டியின் கணவராகிய ஸேல்பிரபு என்பனும் சோரபதி, கைகினை விடுவிப்பதற்காக மூயன் துகொண்டிருந்தார். அவருக்குக் கடிதங்கள் வருவதற்கு ஆக்பருடைய சமயம்தம் பெற்றிருந்தான். அவன் அச்செவ்வாருக்கு ஏற்ற மனைவி போருக்குரிய தந்திரமெனில்லாம். அவளுக்கு கண்ணுப் தெரியும். ஆக்பருடைய போர் கடைகளைப்பற்றி அவன் தன் கணவருக்குத் தெனிலாயும் சாமர்த்தியமாய் மெருதினான். அவன் எழுதிய கடிதங்களிற் சில இடவிரகவர்கள் ஜனரங்குக்கும் சேங்கிப்பதிலும் மேற்பார்க்கும் சபையாருக்குக்கூட அனுப்பப்பட்டன. தன் கணவருடைய பரங்கிரமத்தைப் பற்றி அவன் வெகு பெருமையை யடைந்திருந்தான். ஒரு சமயத்தில் அவருக்கு வெகுமாளமாக ஓர் வான் கொடுக்கப்பட்டதினால் தன்னருடைய ஆரத்தத்தைப் பற்றி யெழுதி யிருக்கினான். தன் ஊக்கத்திற்காகத் தன்னைப் பற்றி புகழ்வதில் அவளுக்குப் பெருமை கிடையாது.

ஆப்கானிஸ்தானில் அடிக்கடி பூயியதிர்ப்பு உண்டாகும். அதனால் கேரீடக்கடிய அபாயங்களைப்பற்றி ரினைத்தமர்த்திர்த்தில் மனம் பற்றும். ஆனால் ஸேல்பெருமூட்டி இறந்து பம்பப்படவில்லை, அதைப் பற்றிச் சாதாரணமாக எழுதினான், “இன்றைக்கு மூன்று உடுப்புடன் தைத்தேன்.” என்று எப்படிக்கவலை யற்று வருதலோமோ, அதுபோலவே “இன்றைக்குப் பூயியதிர்ப்பு அடிகம்.” என்று அடிக்கடியெழுதுகிறான். ஒரு நாள் ஸேல்பெருமூட்டி கூலாயிற் சில துணிகளை வெயிலிற் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, பூயி திடவென்று அதிர்ந்தோடக்கிற்று. அவன் மேழேறக்கித் தப்பிக்கொண்டவுடன், அவ்விடு இடித்து விழுந்த இறந்த விடத்தேரியமற்றேழேயாழ்த்து விட்டது. பெண்பிள்ளைகளிடத்திற் சிறிதும்

அபிப்பிராயம் கேட்காமல் விடுவேன் சமாதானம். பேசுவதைப்பற்றி யவன் கோபமாய் எழுதுகிறான். அடைமானக் கைதிகளுக்கு அபாயம் சேகிரெமென்று பயத்த ஆக்பர்களை யெதிர்த்துப்போர் செய்யாமல் விருக்கக் கூடாதென்று தன்கணவருக்கு எழுதினான். “இப்பொழுது தான் கல் சமயம்; நாங்கள் ஆக்பர்களைச் சிறைக்குமேலெழுதுகிறோம். சிறிதும் யோசிக்க வேண்டாம். கம்முடைய தேசத்தின் அந்தஸ்தைப் பற்றி யோசிக்கும் பொழுது நாங்கள் இறப்புப் பெரியகாரியமா? இதனால் நான் சாகவிரும்புகிறேன். நெனவறுதலாய்விட்டே. ஆப்கானிஸ்தானில் ஆக்கியெய ஜயக்கொடி பறப்பதைப்பார்க்கலாமென்று என்னியிருக்கிறேன்.” என்று எழுதினான்.

அச்சமயத்திலும் சீர்தோஷமாய் எழுதுவானென்று கூறினோம். சில திருட்டர்கள் அவருடைய மருத்து சோக்கை திருடிக்கொண்டுபோக, அவனெழுதுகிறான்:—“சோக்கை உள்ள மருத்துவை யுபயோகப்படுத்திப் பயனடைவார்களென்று கம்புகிறேன். ஒன்றில் அக்கிவித்திராவகமும், மற்றொன்றில் வேறொரு கொரோமருத் யிருக்கின்றன.”

கொஞ்சாட்களில் அவருடைய கணவராகிய ஸேல்பிரபுவும், மற்றொருசேனாவாரும் அவர்களை விடுவிக்க வந்த சேர்த்தார்கள். அப்பொழுது அவன் அசெனக்கியமாயிருந்த போதிலும், வெகு சீர்தோஷத்தான் எதிர்கொண்டு புறப்பட்டான். கொஞ்சம் சமயம் தப்பியிருந்தால் ஆக்பர் கைதிகளை மறுபடியும் சிறைப்படுத்தியிருப்பான். அவருக்குத் தன்கணவரைக்கண்டவுடன் ஆரத்தக் கண்ணீர் பெருகிறது. அவன் தன் ஊடைய ஊக்கத்தின் பயனை மூற்றினும் பெற்றான்.

ஸேல்பெருமூட்டி சிறைப்பெறான். அரண்மனையினில் தாடிகள் மூல வெகு செவ்வதில் வாழ்க்கையுள்ளென்பத கினைக்கும்பொழுது, அவன் ஊக்கத்தின் பெருமையென்றும் விளங்கும்.

பேரே.

அக்கிலேயரின் குணகுணங்கள்.

II

இத்தேசத்தில் காம் பாத் திராமறித்த தரும் செய்வதில்லையாலும்; சகைஇரக்கம், பச்சாதாபமாயின இக்குணங்களில் அக்கிலேயனாவீட காம் மிகவும் மேலானவர்களாகவே யிருக்கிறோம். கம் தேசத்தார் பல ஜாதி வருணங்களாகப் பிரித்த பேதப்பப்டிருப்பினும், கம்மனர்களுக்குள் ளிருக்கும் சகோதரவாஞ்சை அக்கிலேயர்களுக்குள் இல்லை. மெது மதம், தருமம், செய்வதைப்போல் ஸாதாரியமில்லை என்று

போதிக்கிறது. காம் தருமஞ்செய்வதெல்லாம் கடவுளுக்கு அற்பிதமென்று கம்பி அவருடைய திரு அருளைக்கோரி காம் செய்கிறோம். அங்கிலேயருக்குள் அப்படி இல்லை. அவர்கள் செய்வது சாதாரணமாய் உலகக்கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டேயாம். அவர்கள் தங்கள் தேசப்போது விஷயத்தில் என்ன ஒற்றுமை புள்ளவர்களா? யிருப்பினும், என்னதான் கயதலும் பாராட்டா தவர்களாயிருப்பினும், ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசை செய்து அங்கியோக்கியமாக யிருக்கவேண்டுமென்றிரு. மானுட வார்க்கை. அவர்களிடத்தில் பொதுவாய்க் கிடையாதென்று அவர்கள் தேசத்தில் சென்று அவர்களோடு சாதாரணமாகக் கலந்து பழகி அவர்கள் மாதிரியை யறிந்த ஒருவர் சொல்வதுதான். கயதலத்தை நாடி ஒருவருக்கொருவர் எவ்வளவோ ஒற்றுமை பாராட்டி, ஆயிரம் போராளும் அகாசரபினைக் கச்சாவுகடவின்றி யாவரும் ஒரு மனதாய்க் கூடி யுழைத்து வருவார்கள். “ஐயோ! அயனாலுயிற்றே! அல்லலாலுயிற்றே” என்று பச்சாநாபம் ஒன்றே சாதாரணமாக மனதிரங்கி ஒருதலையும் செய்து வரமாட்டார்கள்.

தேசப் பொது விஷயங்களும் பொதுதேசம் விஷயங்களும் இந்த விஷயங்களிலெல்லாம் அவன் வன்பாதி அவளவனோடுபென்றிருப்பார்களேயன்றி ஒருவன் மற்றொருவன் காரியத்தைப்பற்றி விச்சரிக்கவு மாட்டான்; மற்றவன் தன் தாரியத்தைப் பிறன் விச்சரிக்கவும் விடமாட்டான். இருவர் அதேக ஒரு ன்காலம் அங்கியோக்கிய சிகேக்களாயிருந்து பாலும் நீருமேயாக் கலந்து பழகிவந்தாலும், ஒருவன் வருமானம் இவ்வளவென்று இன்னொருவனுக்குத் தெரியாதிருக்கும். அத்தகை காரியத்தை அயவருக்குத் தெரியாமல் மூடிவைத்துக்கொள்ள ஒத்திலேயல்லாப்போல் பாடுபடுவதெவ்வர்க்கு உலகத்தில் வேறொருவர் இரா. அவர்கள் எப்போதும் வெளி வேஷம்போட்டு ஜிவியவர்களே. உள்ளுக்கு விருப்பத்தொன்று; வெளிக்கு வேஷம் போடுவதொன்று. காம் ஜாதி பேதத்தால் பல வேறுபட்டுப்பிரித்துள்ள போதிதும், ஆபத்து வந்தகாலத்தில் ஜாதி பேதத்தையும் பரிக்காமல் ஒருவருக்கொருவராவ்வளவோ ஒத்தாசை செய்துவருகிறோம். ஒரு கிராமத்திலுள்ளவர்களில் ஒருவன் வீட்டில் பாருக்காவது ஒரு வீட்டிலு வந்து வீட்டால் மற்றவர்களைவிடவாரும் பிரமணன், குத்திரன், வண்ணன், இடையனென் றுபாசாமல் ஒவ்வொரு ஜாதியானும் அவனிடத்தில் அதுதாமஸ் வைத்து அவ்வளவுக்கு இவசந்த வாயு பல போர் பல்லிதமாய் அவனுக்கு வேண்டிய உதவி செய்கிறார்கள். ஒரு வீட்டில் ஒருவன் தெத்தால் ஹரிஜனங்கள் ஒன்று உடி. அவனுக்கு வேண்டிய உதவி செய்து துகடெண்டிய காரியங்களைச் செய்த வீட்டுக்

காரனுக்கு உருத்தல் கொடுக்காமல் தாங்களே வறுமில் வந்து செய்வார்கள். ஒரு கிராமத்தில் ஒருவன் வியாதியாய் படுத்துகொண்டால் ஹரிஜனங்கள் சொல்லாம் அவன் வீட்டுத்தின்னையில் வந்துதகர்த்த கொண்டு வைத்தியனைக் கூப்பிட்டு நடுநடுவே ஒருவனும், மருத்துவாய்க் வர ஒநிறைவெனெனும் பச்சிலை கொண்வோ. நடுநடுவே நெருங்குமாப் பலபேர் பல்விதத்தில் அவனுக்கு ஒத்தாசைசெய்வார்கள். இவ்விலாத்தில் இப்பேர்ப்பட்ட விஷயங்களுக்கெல்லாம் ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு ஒத்தாசை செய்வது தன் கடமையாக எண்ணும். இத்தெல்லாவற்றிற்கும் காம் செவ்வழித்தே அத்தேசத்தில் காரியமாக வேண்டும். காம் ஒன்று மட்டு மிருத்தல் அத்தேசத்தில் ஆகாத வேலை யொன்று மில்லை. வியாதியுள்ள வீட்டி யிருந்து அவருக்கு வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்து அவர்களைப் போஷித்து காம் வேண்மொளும் அதற்காக வேண்டிய வைத்தியம் பரிந்திர்ப்பட்டது. அதுவே தீவனத்தொழிலாகக்கொண்டிருக்கும் மாதர்களிருக்கிறார்கள். ஒருவன் செத்தான், அவன் பிணத்தை யெடுத்துக் கொண்டுபோயுடக்கம் செய்ய வேண்மொளும், அதையொரு தீவனமாக வைத்துக் கொண்டுக்கும் தொழிலாளிகளிருக்கிறார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு விஷயத்திற்கும் தக்க தொழிலாளிகள் இருக்கிறார்கள். கம்மவர்களில் காலஞ்செலிய கோத்தவிடத்து இப்படிப்பட்ட விஷயங்களுக்குப் பணக்கொடுத்த ஒருவனை நியமிப்பது மெத்த கணமாக எண்ணப்படுகிறது. கம்மவர்களில் ஒருவன் என்ன ஏதையா யிருந்த போதிலும் இப்பேர்ப்பட்ட விஷயங்களில் தன்னுடைய ஒத்துச் செய்யும் உதவிக்குப்பணம் வாங்கவேண்டுமென்று சொற்பனத்திலும் கிணையன். கம்மவரில் ஒருவன் எவ்வளவு பணக்காலா யிருந்தாலும் இப்பேர்ப்பட்ட விஷயங்களில் தனக்கு உதவி செய்யும் தன்னுடைய எவ்வளவு ஏதையாயிருந்தாலும் இவ்வளவுக்காக அவனுக்குப் பணம் கொடுக்கிறெனென்று சொல்ல ஒருபோதும் தனிபாள். அவன் அப்படிச்சொல்வானால் இதை விடப் பிரமாதமான பிசு அவன் செய்யத்தக்க தொன்றுமில்லை. உடனே ஐயா செல்லாம் சேர்த்தொண்டு அவன் கருவத்தைத் தவிரமாட்டாமக் இறக்கி விடுவார்கள்.

காம் முன் சொல்லியபடி இவ்விலாத்தில் ஜனங்கள் இது விஷயங்களிலெல்லாம் வேறு விதமாய், எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அத்தேசத்தில் ஜனங்களுக்குத் தான் என்நிற அகம்பாவம் அதிகமாய் முற்றி அவர்கள் மனதில் வேருன்றிப் போயிருக்கிறது. எல்லாம் “என் காரியம், என் வேலை, என் பாடு” எல்லாவற்றிலும் என், கான் என்பது பிரதானமாய் கிற்கும். இது நிறு பிராயம் தொடர்டே. அவர்கள் மனதின் பதி

ந்து வேருன்றி வருகிறது. இந்தக் குணம் அந்நியர் அவர்கள் சம்பந்தப்பட்டமட்டிலுந்தான் இல்லை. அவர்கள் குடும்பம் சம்பந்தமும் இப்படியே தானிருக்கிறது. பின்னாலும் பெண்களும் அவர்களுக்கு வயது வருமடம்பெய் பெற்றோர் விட்டிலிருப்பார்கள். பிறகு இறகு முனித்தபகி தன் கூட்டை விட்டு ஒடித் தானாக இறை தேடிப்பிழைப்பதுபோல அவர்கள் பெற்றோர் அசந்தை விட்டிப் பிரிந்த தாய்கள் சய ஜீவனம் செய்யும் வழியைப்பார்ப்பார்கள். அத்தேசத்தில் பெற்றோர்கள் கடமை தங்கள் பெண்கள் பின்னாலுக்கு வயதுவருகிறமட்டும் அவர்களைச் சம்பந்தினைசெய்து அதற்குள் அவர்கள் பின்னுக்குப் பிழைப்பதற்குப்போகாமல் தல்வியோ கைத்தொழிலோ தங்கள் சக்திக்குத் தக்கபடி அவர்களுக்குத் சுற்றுக்கொடுப்பதோடு நின்றுபோகிறது. அவர்கள் பெண்கள் பின்னாலுக்கு உகவயது ஆய்விட்டால் பெற்றோர்க்கு அவர்கள் மீது சட்டப்படி யாதொரு அதிகாரமுமில்லை; அவர்களை அப்படித் தங்களிடமிடல் வைத்துக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற கனனுமில்லை. உகவயது ஆய்விட்டால் ஆணையுந்தாலும் சரி, பெண்ணையுந்தாலும் சரி வெளியப்படுத்தோர் து ஜீவனம் செய்யவேண்டியதுதான். அவ்வயதுக்குப்பின் பெற்றோர்கள் தம்மக்களைத் தங்கள் வீட்டிலிருந்து விலகிவிடுகிறதில்லை. வெளியில் போய்ப்பிழைக்கும் பெண்கள் பின்னாலுக்குப் பெற்றோர் வீடுவிரிமுறை காவல்களில் தங்கள் சொத்த வீடாக விருக்கும். ஆனால், இப்படி அபூர்வமாய் வரும் விரிமுறை காவல்களில்தான் அவர்கள் வீட்டிலுழைத்துக் கொண்டாடப்படுவார்கள். அத்தேசத்தில் ஜீவனம் செய்யுத கூடாமாதலால் ஐனங்கள் இத்தேசத்தார்போல சோற்றுக்கின்றிக் கலியாணம் செய்துகொள்வதில்லை. அவன் அல்லது அவள் தனிவாக வளிக்கப்போகாத வேண்டுக விரும்புதலால் அங்கன் கலியாணம் செய்துகொள்ளத் துணியார்கள். தங்கள் ஜீவனத்திற்குக்கண்டு ஒருகுடும்பத்தையும் காப்பாற்றுவதற்குப் போதுமான ஆண்டி அல்லது சம்பாத்திய விரும்புதலால் துணியாடும், பெண்ணாடும் கண்மூடித்தனமாய்க் கலியாணம் செய்துகொள்ளத் துணியார்கள். ஆதலால் பெண்களும் ஆண்களைப்போல் தங்களுக்குத்தேற்ற வேலைகளிலமர்ந்து சயஜீவனம் செய்யப்பார்ப்பார்கள்.

அத்தேசத்தில் பிச்சை எடுப்பது சட்டப்படி குற்றமாயிருப்பதால் ஏழைகள் ஸ்திதி அத்தேசத்தில் மகா கொடியாக; இத்தேசத்தைப்போல அத்தேசத்தில் ஏழைகள் சோம்பாசாவடியா யுட்கொடுத்தவருத்தமில்லாமல் பிச்சை வாக்கிப் பிழைக்கமுடியாது. இத்தேசத்தில் ஏழைகள் கலியாணம் செய்துகொண்டு பின்னகளைப் பெற்றுப் பிச்சைவாக்கிப் பிழைக்கத்

தெருவில் விவெததுபோல அத்தேசத்தில் விடவும் கூடாது. பின்னகளைப்பெற்றவர்கள் அப்பின்னகளுக்கு வயதுவருகிறமையில் அவர்களைக் காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டிருப்பதன் திசைவயதுவரையில் அப்பின்னகளை யாதொரு வேலைக்கும் அழைத்துக்கொண்டு போகாமல் பள்ளிக்கூடத்துக்குப்போய் படிக்கவைக்கவேண்டுமென்ற சட்ட நிர்ணயத்திற்கும் அவர்கள் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள். அத்தேசத்தில் வயதுவந்த பின்னகள் மூப்படைந்த தங்கள் பெற்றோர்களைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்ற சட்ட நிர்ணயமில்லை. சாதாரணமாய்ப் பெற்றோர்கள் என்ன வயோதிகராயிருப்பினும் தங்களுக்குச் சக்தியுள்ளமட்டில் தங்கள் சொத்த முயற்சியால் ஜீவனம் செய்து வருவார்களேயன்றி அவர்கள் பின்னகள் என்ன உன்னத பதவியிலிருந்தாலும் அவர்களிடம் போய்ச் சோற்றுக்கு கீழ்க்காட்டார்கள். பின்ன பெரிய அத்தன்தான் வேலையிலிருக்கையில் பெற்றவன் சாதாரண ஸ்திரியம் செய்யும் வேலையிலிருந்துத் தன் பட்டுக்குப் பிழைத்து வருவது அத்தேசத்தில் மிகவும் சாதாரணம். பின்ன, பெற்றோரைப் போஷிக்கக் கடமைப்பட்ட டுல்லாததுபோல பெற்றோர்களும் அந்திக் காலத்தில் பின்னகள் உதவியை எதிர்பார்ப்பதில்லை. அவர்கள் சொத்த முயற்சியால் ஸ்திரியமாக விருந்து வேளம் செய்ய முடியாவிட்டால் கிழம் கட்டை கொண்டி. மூடம் தன்னாதவர்களுக்குத் தவிரியெய்ச் சர்க்காரில் ஏற்பட்டுள்ள வேலைக்காளுக்குச் சென்று அங்கு அவர்களாலான வேலையைச் செய்து சர்க்கார் தரத்தில் ஜீவித்து வருவார்கள்.

சாம் மேலே சொல்லியவெல்லாம் ஐனங்களிற் பொதுவாய் வழக்கவருவதையே குறித்தச்சொன்னோம். மிகப்பண்டகாரர்கள் பிழைக்கவர்கள் தங்கன் மக்களுக்கு உகவயதான பின்ன அவர்களுக்கு விவசாயமாகப் வேலையிற் போகிறவரையில் தங்கள் வசத்திலே வைத்துப் போஷித்து வருவார்கள். இவ்வருப்பார் விசேஷமாய்த் தங்கள் பெண்களைப்பற்றி அதிக கவலைபெடுத்துக் கொண்டார்கள். அவர்களுக்குத் தலைவரை பார்த்த வியாகம் செய்து வைப்பதோடு அவர்கள் தாங்கள் பிறத்த அத்தன்துக்குக் குறைவன்றி வளத்து வாத்தத்ததாக அவர்களுக்கு ஸ்திரிதனம் அல்லது வேறு ஜீவனத்தைத் தேடிக்கொடுப்பது பெற்றோர்கள் பொதுவாய் எண்ணப்படுகிறது. எவ்வளவு தனவந்தார விரும்புதலும் விவசாயார்பின் பின்ன தப்பின் வீட்டில் வசிப்பதென்பது அத்தேசத்தில் கிடையாது. ஒருவருக்கு வியாகம் விட்டால் பிறகு அவன் பெண்கள் பின்னகுட்டி குடித்தனக்கடலை எல்லாம் அவனதேயாம். மம்மைப்போல் மூன்றாக் தனிமுறை நல்லாத்தலை முறை வகை பின்ன, போன், கொம்போன் இவர்

தன் பெண்சாதி - பிள்ளைகளெல்லாம் - சேர்ந்து ஒரு குடும்பமாக வசிக்கமாட்டார்கள். அவ்வேற்பாட்டினால் இவர்களுக்கு இளவயது முதற்கொண்டே சுவாதின குணமும், தைரியமும், தனிவுருண்டாகி உலக வாழ்க்கையில் புலனத்தக்குட்படவேண்டிய பாடுகளை எல்லாம் பிடித்தவாகக் கம்பி லாம். அவர்கள் திடத்திற்கொளிய அடிக் கச்சி யுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவனவன் தன் குடும்பத்தைமட்டுமே காப்பாற்றக்கூடும்பட்டவனென்றிருப்பதால் ஒருவன் சம்பாத்திபித்தால் அவன்எட்டபட்ட தனிமுறை யுடையனரெல்லாம் அவரவர்பெண்டாட்டி பிள்ளைகளோடு அவனின் அட்டைப்போல் உருகியிருந்து அவன்சம்பாத்தியைத்தயெல்லாம் ஒருகுறியாக வகைபிவிடல, ஒரு வகை தேடிய பொருளைக்கொண்டபொருள் குடும்பத்தோடு சோம்பேறிகளாயிருந்து பிழைக்க இடமுமில்லை. இத்தனால் அவனவன் தன்னுடையனைதேர்ச்சம்பாதிக்க அவனாவான் முயற்சியெல்லாம் செய்தவராவியகம் தேர்ந்தவன் இப்போதேயும் அவர்களுடைய சம்பாத்தியம் அதிகப்பட்டு மொத்தத்திற் தேசசேஷம்முள்ளபிரயதற்குக் கர்வணமா யிருக்கிறது.

C. V. S.

சாவித்திரி சரித்திரம்.

முன்னுரை அநிகாரம்.

திருவந்தப்பூர் கட்டைப் பட்டு ஒருமாதத்திற்குள்
நூல்கள் கோவிந்தப்பூரத்தை விட்டுத் திருநெல்வே
லிக்கு வந்துவிட்டோம். என் தகப்பனருக்கு நேரி
ட்ட பல துரப்பாக்கியங்கள் அவர் அவசூரிப்
இருக்க விரும்பவில்லை. அன்றியும் கோபாலன்
பழப்பின் பொருட்டும், எங்களுக்குக் கலியாணத்
தெய்வீக்கும் பொருட்டும், அவர் எவ்விதமான
பணத் சம்பாதிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவருக்கு
இயற்கை யாகவே கவமுண்டு; அப்பொழுது நேரி
ட்ட துரப்பாக்கியங்கள் அக்காலம் அதிகரித்தது.
ஆதலால் சொல்லவந்த இஷ்டர்களைத் தண்ணீர்க்கேலி
பண்ணுவதவராக கிணக்கத் தொட்டுகிறார். யானை
தான் தண்ணீர்க்கேலி இரங்கினால், அக்கனைத் தன்
துரப்பாக்கியத்தைக்கண்டு இரகசியத்திற் சந்தோ
ஷப்பட்டு வினோதகனாக வெண்ணிறார். இவ்விதக்
கோபம் சிலநாட்களிற் பொறுக்க முக்பாததாயிற்று.
எவ்விதமேனும் பணத் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற
போலாக அவர் மனதில் குறுகொண்டது. அவர்
எங்களுக்குள் பேசுகிறதில்லை. சரியானபடி சாப்பி
தேற்றுகடவில்கை. எப்பொழுதும் தலைநீக்கையை
வைத்துக்கொண்டு யோசனையில் ஆழ்த்திருந்தார்.

இவ்விதம் இரண்டுவாரங் கழித்தபின்பு அவர் ஒரு நாள் என் அந்தையம்மா விடத்திற் சொன்னார்

வது: "சங்கீர்! என் சொல்லவந்த ஊடே தெக்கே
மற் கேன். இந்த வீட்டையும், மீத்தலையையும் விற்று
விட்டுப்போகிறேன். இவ்வுழிச் இளிரிமேல். என்னும்
இருக்கமுடியாது. சோபாலனும் சாவிக்கிரியும் உன்
னுடன் திருசெல்வெலிவிலுக்கட்டும். அங்குள்ள
உடைய சாப்பட்டுச் செலவுக்கு என் பணமனுப்பு
கிறேன். கோபாலனுக்குப் பள்ளிக்கூடச் சம்பளம்,
இல்லாமற் செய்ய முயற்சிக்க வேண்டும். ஆகுமா—"
"கீர் எங்கே போவீர்?" என்று என் கேட்டேன்.
அவர் உடனே—"பேசாதே! சங்கீர்கேன்! என்னிரு
வந்தேபுரத்துக்குப் போகிறேன். மிலம் விற்பணம்
உன்னிடமிருக்கட்டும். அதைக்கொண்டு எப்படியாவ
து சாவிக்கிரிக்குக் கலியாணத்தை, முடிந்தவிடே
:சோபாலனுக்குப் பிற்பாடு பார்த்துக்கொள்ளலாம்."
என்றார். என் அந்தையம்மாள் தன் னுள்ளமட்டும்
அவர் திருவந்தேபுரத்திற்குப் போகக்கூடாதென்றும்,
பின்னையிருக்கும்பொழுது வயிலாவிற்குறும் வீட்டை
விற்கக்கூடாதென்றும், அவர் விருத்தரப்பியகாலத்
தில்லிடத்திற்கும் போகாமல் தன்களுகியையும் பங்கி
ட்டித் குடித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும்,
பலவிதமாகச் சொல்லியும், என் கூட்டுகிருவந்தேபு
ரத்திற்குப் போவேனென்றழையும், ஒன்றும் பயன்
படவில்லை. அவர் வீட்டையும் வயிலையும் விற்றுப்
பணத்தை பென் அதை கையிற் கொடுத்து, என்
னையனுடன் அனுப்பி விட்டார். தன்னிருசெல்
வெலிக்கு எங்களுடன் வந்த கோபாலனைக்கூடப்
பாராமல் கோரத்திருவந்தேபுரத்திற்குப் போய்விட்
ட்டார்.

எங்கள் குடும்பத்திற்கு உத்தர தர்ப்பாக்கியம், எனக்கு வலவதாகவே விரும்புது. என் அத்தையம்மாள் என்னையும் கோபாலனையும் வெகு அன்புடன் நடத்தி வந்தாள். கோபாலன் கட்டி இருப்பத்தினால் என் வெகு மனம் மித்ச்சியை உடைத்தேன். என் சிறு இருதயத்தினுள்ள ஆசையை வெல்லும் கோபாலன் பேரிதும், என் அத்தைப்பேரிடமிருந்து செலுத்தினான். அத்தையம்மாளைத்தவிர வீட்டுவெவ்வொன்றைக் கொள்வதிலும், கோபாலன் வாசிப்பதையும் பார்க்குத்தொண்டுகூடுபதிலும், என் வெகுசுத்தோஷத்தை உடைத்தேன். என் அத்தையம்மாளைவிட அன்புள்ளவர்களும், கோபாலனைவிடப் பழப்பில் தேர்ந்தவர்களும், எங்கும் கிடையாசென்பது என் எண்ணம். கதைப்புத்தயக்களை வாசித்தபின் கோபாலன் என்னைக்குச் சொல்லுவது கதைகளின் கேட்டு, எனைக்குப் பழப்பில் ஆசைபுள்ளவராவ். ஆனால், பெண்கள் பழப்பதை என் அப்பொருது பார்க்கத்திலை.

கோபாலனுக்கு நடேசன் என்மொரு சிஷெதனி
ருந்தான். அவனும் கோபாலனும் பன்னிக்கட்டத்தில்
ஒரே மருப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் பிரிந்த

தேயிலிலை. டேபேசன் கோபாலனுடன் வாசித்துள்ள கன்ஸீட்டிலேயேபடுத்திக்கொள்வதற்கும்கம். அவனுக்குக் கலியாணம் முடியவில்லை. என் அந்தைவழிமான் கண்ண அலறுக்குக் கலியாணஞ் செய்வாராமென்று வேறுக்கையாய்ச் சொல்வதன்மேல் அவனும் வேறுக் கையாய் வண்ணப்பெண்டாட்டி என்றழைப்பான். அவனுக்கும் கோபாலனுக்கும் சமவயது. ஒரு நாள் அவனுக்கோபாலனும் ஒரு இங்கிலிஷ் புத்தகம் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடையசுத்தேர்வுத்தையும், சிசிப்பையும் அவர்கள் சிலப்பங்களைக் கேட்பத்தென்னியினு, சிப்பங்களை இரக்கத்தொனியினு, சிலப்பங்களை உத்தரப் பச்சுமிப்பதபோதும், வாசிப்பதையும் சிலசமயங்களில் அப்பத்தகமெழுதினவரைப்பற்றிப் புதுவுதையும் பாசித்து, காள் திர்த்தவாபுடனும் விரித்தகன்கருடனும் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் கொஞ்சம் நிறுத்திவிட்டான். “என்னவாசித்திருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன். உடனே டேபேசன் சொன்னதாவது:—“கீத்களும் பெண்களென்றிருக்கிறீர்களே என்றும். சட்டிசுதன்மெல்கள். அத்தருத்தான் பிரயோசனப்படுகிறீர்கள். பெண்ணென்றிருந்தால் ‘ஐடா’ வைப்போலிருக்கவேண்டும். ‘ஐடா’ கிட்டிச் சாவித்திரி. காளினிமேல் உண்ணப் பெண்டாட்டி’ என்று கூப்பிட்டாட்டேன். கீழும் ‘ஐடா’ வைப்போலானுத்தான் காதுன்னிக்கலியாணஞ் செய்துகொண்டேன்.” என்று என் முதுகில் தட்டினான். அவன் கலியாணம் என்று சொல்வது வேறுக்கையாகத்தானென்று எனக்குத்தெரியும். ஆனால் அவன் கழக்கம்போல் அழையாமல், சாவித்திரி. யென்றழைத்ததன் காதலுக்கு விசேஷமாயிருந்தது. எனக்குத் தன்னையையியல் தக்கமுண்டாயிற்று. மணம்பிரித்திருந்த புருஷனை மிழ்த்தபோல் கிண்டித்தேன். அடக்காத துக்கத்தான். “ஐடா” வென்று வெண்ணப்” வென்று கேட்டேன். அதற்குடேன் பதிரென்னதாவது:—

“நாளைக்கு ‘ஐடா’ என்றொரு புத்திரியிருக்கான். உண்ணப்போலிருக்கும் பொருத்தே யவனை அயல்தேசத்து இராச புத்திரனுக்குப் பிற்பாடு கலியாணஞ்செய்து கொடுப்பதாக அவ்வரசன் வாக்குக் கொடுத்திருந்தான். உன் அத்தை யெனக்குச்சொல்வது போலன்று. கன்னசிறுக்கி! உன்னை யெவன் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளப் போகிறானோ? ஒருவன் வருமிறையாமலான். என் பெண்டாட்டி” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் ‘ஐடா’ வைக்கியமாக அவ்வரசன் குமாரனுக்கே கொடுப்பதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. ‘ஐடா’ கலியாணத்தேச்சியென்றான். தக்கவயது வந்தவுடன், அக்கலியாணத்துச் சிவசயாமல், பெண்பிள்

கைகளைப் புருஷர்கள் தங்கள் அடிமைகளைப்போல் நடத்துவதை வெறுத்து, அவ்விழிவாண கிணைமுடினின்றும் மார்க்களை விடுவதற்கும் பொருட்டு ஒர் சர்வகலாசாலை உயர்படுத்தினான். அப்பள்ளிக்கூடத்துக்குள் புருஷர்களை விடுகிறதேயில்லை. கந்திரியார் வேலைமுதல் கிணை உழுகிறவேலைவகையும், கல் எரவற்றையும் பெண்பிள்ளைகளே பார்த்துவந்தார்கள். ஆனால் அவ்வீரசருமாரனோ பாலியமேகந்தால் ஒருத்தனை உடுத்து வேறுவழியின்றி இரண்டு கிரேசெதர்களுடன் பெண்ணேகமும் பூண்டு கொண்டு, கந்திரியும்பிறப்போல் அப்பள்ளிக்கூடத்துக்குட் சென்றான். ‘ஐடா’ வைக்கையமாத்திரத்திடிக் அலுந்துகூட அளவின்றிப் பொருகிறும் பெண்பிளியும் மூலகளுடைய பச்சும்குக் கண்ணிபுடிக்கப்பட்டே அவர்கள் வெளியே துரத்தப்பட்டார்கள். இரண்டின் ‘ஐடா’ வைத் தொத்தரவு செய்ததற்காக அவ்ருடையசகோதரர் புரித்தகன்கையிலும், இவ்வரசருமாரன் கையங்களால் மூர்ச்சித்தான் வெட்டுண்டவர்களைப்பள்ளிக்கூடத்துக்குள் விடுத்துக்கொண்டு, பெருகப்பட்டே, அங்கிரேயசொஸ்தப்படுத்தப்பட்டார்கள். இராசகுமாரனை ‘ஐடா’யே சொஸ்தப்படுத்தினான். ‘ஐடா’தான் புருஷனா நூற்றினும் பிரித்தது இயற்கைக்கு விருத்தமான தென்தும், பெண்தவின் கிணையை விருத்திசெய்யமுடியாதவது முக்கியமாயிருத்தாலும், அதன்பொருட்டுக்கருதலைப்பிரித்தல்சரியல்லவென்றும், பெண்களின் கிணையை விருத்திசெய்யாமல் புருஷர்கள் மாத்திரம் விருத்தியடைவது முடியாத காரியமென்றும், அக்காலத்தின் தான் அறிந்தான். அவ்வரசருமாரன் பிறந்தகும்பொருட்டு அவனுக்கு ஒரு அபிரித சகுனியி கொடுத்தான். அதென்னவெனில், ‘ஐடா’ அவனைக்கலியாணஞ் செய்து கொண்டான். பெண்டாட்டி! காள் சொல்லுதிறை அவ்வையாள்விராது. இங்கிலிஷ்கவந்தால் இக்கதை யின் அறகு வெளிப்படுமீ. இந்த ஜன்மத்தில் நீயிதைப்போன்றபுத்தகங்களின் இன்பத்தை யறப்பிக்கப்போகிறதில்லை. நீ கொடுத்தவைவந்தது அகமெல்லுதான்” என்று விசனத்தான் சொன்னான். உடனே காண்:—“தமிழோ தெரியாதே. கீத்கள் சொல்லித், கொடுக்காவிட்டால் எங்களுக்கு எப்படித்தெரியும்?” என்றான். அதற்கு டேபேசன்:—“இன்று முதல் நீ படிக்கிறதாயிருந்தால் காண் சொல்வித்தருகிறேன்,” என்றான்.

கோபாலன்:—“டேபேசா! நன்றாக நிறுவச் செய்துக் கலியாணமே. பெண்கலியாணப் பற்றியோர் தர்க்கம் நடத்தது. பெண்கலைக்கற்றித்தால் அவர்கள் கழகமுறையிற் சேராதவர்களைத் தேவொர்க்கொன்றும், தங்கள் கணவர்களுக்குத் தீறுபடித்து

கார்பில்லாசியல், தருவின் பழ மாதிரி மன்று, பூமிபிளருகள்ள மற்றெல்லா வந்துக்க ளுத்தையிதழிழுவதுகண்டிருக்கிறோம். தனையோடு சம்பந்தப்படாத பொருள்களெல்லாவற் றையும் பூமியே ஐக்கிவித்துக் கொள்ளுமானால் இச்சக்தி பூமிக்கே யுரித்து என்றான்றோ நிர்மா னிக்கவேண்டும். ஆனால், பூமியும் சுடப்பொ ருளாகையால், மற்றொன்றை யிழுக்குஞ் சக்தி அதற்கெவ்வளவு வந்தது? இவ்விதமான சக்தி யொரு சுடப் பொருளுக்கு மிருக்குமானால் வேறு பொருள்களுக்கு மிருக்காது? இவ்விதமான மேற்கூறிய விதவான் னைக்காரியத்து, எவ்வளவு கார்த்த மிருப்பையிழுக்கின்றதோ, அவ்வளவு இசைக்கின்றனாள். ஒவ்வொருபொருளும் ஐக்கியப்பொருள்களைச் சுவகாலமும் இழுத்துக்கொண்டிருக்கின்ற தென் றறிந்து, இவ்விதத்திரமான சக்திக்கு கார்த்த வியாயக பூமிவடிவத்தைப் பெற்றபெயரளித்தார். ஆக, பூமி, பழம்என்ற இரண்டுபொருள்களே தெருக்கொள்வோமானால், பூமி பழத்தை யிழுப்பது மாதிரியல்ல, பழமும் பூமியை யிழுக்கின்றது. அன்றியும் பூமி பழத்தை எவ்வளவு ஊக்கத்துடன் இழுக்கின்றதோ அவ்வளவு ஊக் கத்துடன் பழமும் பூமியையிழுக்கின்றது! ஆக லும் பழம் பூமியினிடம் வரக்கூறுகிறோமே யொழிய, பழத்தினிடம் பூமி செல்வது யாராவது கண்டதுண்டா? இவ் வரக்கூறியத்தின் மு கார்த்தம் யாது? நுகரிய நிறுஷ்டார்த்த மெடு த்துக்கொள்வோம். உத்தியோகஸ்தர் முதலிய பெரியோர்கள் புத்தகங்கள் கட்டவைத்துக் கொண்டிருக்குஞ் சிவந்த இந்தியா ரப்பர்வார்க ளீங்கள் பார்த்திருப்பீர்களே. அதை கண்ணியிழுத்து நீளச்செய்யினும் முன்னிருந்த ஸ்திதிக்குச் சுருங்குஞ் சக்தி யதற்குண்டு. அந்தவாறில் ஒரு முழுமெடுத்து ஒரு னுளியை யொரு கார்த்தாசியின் கார்த்திக்கு, அந்தவார்க எவ்வளவு நீளமோ அவ்வளவு நீளவியுத்த மற்றதுளியை யொரு சிறுக்கல்லுடன் கட்டினால், சம்பவிப்பது யாத பார்ப்போம். தனையின்மீது கிடக்கும் கார்த்தாசியின் கல்லுடன் இயற்கையையொன்றை யொன்றிழுப்பதாகக் காணப்படாவிடினும், இரண்டிற்கும் கண்ணியிழுத்துக் கட்டப்பட்ட இந்தியா

ரப்பர்-பந்த மிருப்பதால், ஒன்றிட மொன்று கார்த்தை கார்த்த பார்த்தலாம். இவ்விதமானையு மருகியிழுக்குஞ் சக்தி வாரின் சுருங்குதலையு மொழியும் கல்லுண்டன்றோ கார்த்தாசியார் செல்வது கார்த்திக்கும். இரு பொருள்களையும் ஒன்றோடொன்று பிடித்திருக்குஞ் சக்தி யொன்றே யாவியும், இரண்டும் ஸமமாய் கார்த்த. ஒன்று மற்றதைவிட அதிகம் கார்த்தாசியை மென்? ஒரு சூழிப்பிட்ட காலத்தில் ஒருவே லைக்காரன் ஒரு சாக்கரிசியை யெவ்வளவுதூர மெடுத்துச் செல்வானோ, அதைவிட அதிகதூரம் அகாச்சாக்கரிசியை யெடுத்து வேலைக்காரன் அதைகாலத்திலுக்கிச்செல்வானென்பதுதான் னாமன்றோ? கார்த்த ஒரு பெட்டியுண்டாயி யெவ்வளவுவழியிழுக்கக்கூடுமோ, அதிலுள்ளே க மடங்கு அதிகதூரம் குழந்தைகள் வைத்து விளையாட்டு சிறுவன்களையெடுத்துச் செல்லு க்கக் கூடுமல்லவா? அதேபோலவே, வார் சுருங்குவதால், கார்த்தாசியின் கல்லுண்டு மிரண்டு மிழுக்கப் படுகின்றனவாயினும், கார்த்தாசியை விட கல்லுண்டு இலகுவாய் கார்த்தசெய்யக்கூடியதாகையால், அது அதிக வழிபோகக் கூடா கின்றோம். கார்த்தாசியின் சிறுக்கல் துண்டினிடம் மெய்யா யிழுக்கப்படுகின்றும், அது கார்த்தவழி அதொன்றை மாகையால், கார்த்தப் புலப்படுகிற திலை, கார்த்தாசியும் பந்தை காலால் பங் காய்த்துட்டினால், அது வெகுதூரம் போகின்றது. அதேபோலத்தான் ஒருபெரிய சுவனியுட் டையையுத் தாக்கினால், அது கார்த்த கண்ணுக் குத்தெரியும்படி இடம்விட்டுப் பெயர்வது கூட வருத்தம். அவ்விதமே பழம் தனையிலையிழுவ தினும், பழத்தை யொடுக்குக்கால், பூமிபிரமா ண்ட மாகையால், ஒரு சக்தியானது இவ்விரு பொருள்களையும் பெயர்க்க, அச்சக்தி ஸமமோ த்தில் சிறுக்கலியை பெரியபூமியைப் பார்த்து மெய்வளவோ அதிகதூரம் போகச் செல்வதில் விசித்திரமென்ன? பழம் கிழேவா, பூமியுமே எதிர்கொண்டு போகிறது. ஆனால், கார்த்த யெடுத்த சக்தி கிழேயிழுக்கின்றதோ, அந்தசக்தியே பூமியை யெடுக்காலத்தில் மேலே யெழுப்புகிற தினால் பூமி கார்த்தவழி யணுதுப்பமாகவே யிருக்கவேண்டும். பூமிபிரையக்கம் அறிதுப்பமா

மும் உண்மையான, மற்றொரு ஜாதியார் அதே விதமாக, அத்தனை நன்றும் அறித்தவராய்க் காணப்படவில்லை. இப்போது பாலோகத்திற்கு வேண்டிய மத சம்பந்தமாகவும், மற்றும் அனேக சான்றிதர சம்பந்தமாகவும், கம்முன்ஜோர் அறித்திருந்த அறிவு மற்றொரு ஜாதியாரிடத்தும் இல்லையென்பது, யாவரும் சம்பந்திக்கற்பாலதாகும். ஆகிலும், இப்போது, இலோக நெருவித் துடசுநீரரசுமயத்தமான, (Science) விஷயங்களில், கம்மவர், மேற்கத்தியவரில் எவ்வளவுவோ தாழ்த்தபடியில், நின்றிருக்கின்றன. வாஸ்தவமே, இப்படியே, சொல்லுவதனால், இது கமக்கு ஒரு நூறாவது மாதிரியில், புதிதாய்க் கண்டிருப்பது ஒருவருக்கும் ஒருபேர்தும், குறைவாகும், மனக்கலப்பு என்பது உலகத்தில், மனிதருக்குள்ளும், மனித ஜாதியார் ஒன்றொருவருக்குள்ளும், பரஸ்பரம் இருக்கவேண்டுமென்றே, கடவுள் நியமித்த சர்க்குருத்தனம் ஒரு ஜாதியாரிடத்தும், விட்டுக் கொடுத்திருந்தது! கல்லது, அது எப்படியாயினும், அங்கிலேயர், கம்மிட்டத்திலிருந்து, அறியத்தக்க காரியங்கள் அனேகம் நம்பித்தி விருப்பதுபோல, காலும் உலகியமாய்க் கற்றுக்கொண்டதக்க பல காரியங்கள் அவர்களிடம் இருப்பது இயல்பே. இது, முக்கியமாக, தேசகீர்த்தியும், பயித்தியும், (Science) 'கன்ஸன்' என்றும் போதப் பெயரையுடைய பல இடசான்றிதரப்பயிற்சியுமேயாம். அவர்கள், இவ்விஷயத்தில், அபரிமிதமான பயிற்சியுடன் இருப்பதற்கு, சரீரவண்டியும், சமரகாரத் தத்தியும், அச்சுயிதிரமே போதுமான சாட்சிசொல்லும், இது விஷயத்தில் கம்மவரும் பயிற்சியுடைய வேண்டியது அமைபமோ, இல்லையோ? நாம் அனைவரும் சர்க்கரியகம்பெற்றத், திறவிக்காக்கப்பாலோக சிந்தை மாத்திரமேயுண்டு, காட்டுக்குப் போகாமல் காட்டுக்குள் இருக்குமாட்டோம், அது அவசியந்தான். ஆகவே, அந்தக் கற்றுக்கொண்டதற்கு வழியெப்படி? அவர்கள் அவிஷயத்திலிருந்து அறிந்த அறிவை, அதுபோல, கம்மவரும் இறங்கிப் பாடுபட்டு அறிவது கற்றுத்தமாயிருந்தால், அவர்கள் அப்படியே யடக்கி எழுதியிருக்கும் அங்கிலேய தாண்டியேனும் காம் தமிழில், மொழிபெயர்த்துக் கொள்ளுவதே வழி. அப்படிச் செய்வதற்குத் தமிழ்மொழி போதுமான விரிவுடையது தானென்று உண்டா எளிதாய் அப்பிரயாசத்திற்குள் குவிந்தது. சிலவாக்கைகள் போதாவிட்டால் அவ்வகளுக்கு கம்மவமொழியிலிருந்து பதங்கள் எடுத்துவரவோகித்தக் கொள்வது சாத்தியமே. இப்படியிட்ட தூக்கனை சுப்பரவையிஸ் மொழி பெயர்த்துத் தருவது அங்கிலேயம் படித்த கித்தெசினிஸ் உணவையன்றும் கொண்டுமே இனி, இவிலொரு முக்கியமான விஷயம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கதாக விருக்கின்றது. அதென்னவெனில், கம்முடைய தமிழில், தென்று

தொட்டு, வித்தவர்கள் பிரத்தியட்சத்தமாக எடுத்து வந்த கடை, செய்புள் கையெய்வந்தி, வசகடை யந்து, ஆனால், (Science) கைகளிலுள்ள உண்மைகள், மோனை, எதுகைகளைய தடைகளினிதித் துவ்வியமாய்க் தெரிவிக்க வேண்டியவர்களாய், அதற்குச் செய்புள் கடை ஒருபோதும் ஏறாது வசகடை யை அதற்கு எவ்விதத்திலும் எத்துவருவது. செய்புள் கடை, அதிலில், உண்மையைத் தனியாயுணர்த்தும் துவ்வியம்பெறுதற்கு இடையூறுகளாகக் கடைகடை; ஏதனை, மோனை, அலங்காரம், தனியென்னும் பலவிதத் தடைகளை யுடையது. ஆகையால், இவ்விஷயத்தில் வசகடை யிப்பய்கள் எழுதிப் பெருக்குவது எவ்வளவும் அசியும். அப்படி எழுதும்போது, காலத்திற்கும், விஷயத்திற்கும் ஏற்றபடி, புதிதாய் வர்த்தகைகள் பிறந்து கடைபெற்று, உலகவும், இது தமிழ் பாஷாபிவித்திக்கு ஒரு பெருங்காரண மாகுமென்பது இதனால் விளக்கும். அங்கிலேயபாஷையும், முத்தியு வகுவுகளுக்கு முன் கமது பாஷை இப்போதிற்கும் நிலையிலேயே யிருத்தது. அப்படியும் ஒவ்வொரு காலத்திலும் இருந்த ஷேக்ஸ்பியர், (Shakespeare) மில்ட்டன், (Milton) அடிஸன், (Addison) ஜான்ஸன், (Johnson) மெக்காலே (Macaulay) என்ற இவ் போன்ற பற்பல மகாவித்தவர்களால், தங்கள் எடுத்துக்கொண்ட விரிவான விஷயங்களுக்கு ஏற்ப, தாளை வர்த்தகைகள் ஏற்பட்டுக் கொண்டதால்; கடைசியில் அது பரவையுணர்ச்சிக்கு ஒரு பெரும் சாதனமாய், அவ்வங்கிலேயம், இப்போது, எப்படியப்பட்ட கருத்தையும், என்னுக்காய் பிளத்ததபோல; சரிதவ்வியமாய் உணரப்பதற்கு, ஏற்ற பாஷையாகவிட்டது. இப்படியாக, பிரத்தியட்சத்தங்களே பாஷை வளர்ச்சிக்கு மூலகாரணங்கள் ஆகின்றன. கடைக்கரை மணலுக்காவது கணக்குச் கொள்ளுதும் அங்கிலேயர் எழுதிய பிரத்தியட்சத்துக் கணக்குச் சொல்லு மாளாது. இப்போதும் அங்கிலேயத்தில் வருவாமொன்றுக்கு; குறைந்த படிதும் அவர்கள் (80,000) என்பாடியுறும் புதிய பிரத்தியட்ச அச்சிட்ட வெளிப்படுத்தவதாக உத்தேசிக்கணக்கு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கம்மி இப்படியில்லையோ இருக்கவேண்டும்? கமது தேசத்தில் ஒரு புலந்தக பதிக்கவே எத்தனை பாடு படுகிறோம்? வர்த்தகையில் மட்டும் வெகுநீளாய் கம்பிட்டத்தில் எல்லாம் இருக்கிறதென்று வம்புபெரியும், 'கூனையிலாடக் கண்டிருந்த கங்கையோ' போல் கமது முன்னோர் பெருமையை மரத்திரம் தேனெழுத மொழித்தகொண்டும் இருத்தவிட்டாற்போதுமோ? பாட்டன் மொழியும் இருக்கின்றனபெறுபட்டிருக்கின்றன பரிதிருமோ? இது எல்லாம் இருக்கிறது பெட்டியிலே, இங்குதான் கடைபயச் சட்டியிலும் என்ற பழமொழிக்கு இலக்கென்றது! இது

நீர்க், இனி அப்பீழக் கிரகத் காவியங்களெழுந்த
கிரகத் கர்த்தர்களையா தரிப்பதே,

தமிழ் பாஷாயிவிர்த்திக்கு ஐந்தாவது சாதனமாக இங்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும். முன்னர் காம் பாஷா வளர்ச்சிக்கு, கிரகத் கர்த்தர்களே மூல காரணர் கள் ஆவார்களென்று சொன்னோமே. இப்போது செழுஞ் உரம்போவெது, பழம்பறிக்க வழி தெவெ தாவதுபோல் புலவரை யாதரித்தல் பாஷாயிவிர்த் திக்குத் துணைக்காரணமென்று எளிதிற்பெளித்த கொள்ளலாம். நமது தமிழ்ப்புலவர்களின் முந்தையத் தில் சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்கள் தங்கள் தங்கள் அரண்மனையிலேயே இருத்தி, அவர்கள் இயற்றிய நூல்களை ஆதரித்தும் பெரும்புகழ் படைத் துவந்தார்களென்பது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அந்நிப் பாண்டிய ராஜன் விசேஷமாய் மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கங்கள் ஏற்படுத்தி வித்வான்களை யாதரித் ததும் உலகப்பிரசித்தம். ஆறாம், அப்புலவர்கள் அந்தக்காலத்திலும் சாதாரண ஜனங்களையே ஆதரிக்கப் பட்டு வந்தார்களென்பதற்குச் சிறிதும் சாஸ்தியம் கன் னிடையா. அது, கல்வி அபிவிருத்தி ஜனங்களுக்கு எங்கும் சாதாரணமாக அப்போது பரவியிருத் ததில்லை. என்ற சந்தேகத்திற்கு உறுதி கொடுக்கின்றதும், மேலும், ஜனங்களுக்குக் கல்வி பரவுதலுக்கு இக்காலத்தில் இன்றியமையாத கருவியாகின்ற அச்சங்கிரம் போன்ற சாதனமென்றதும், அக்காலத் தில் இராமர்போனதும், புலவரை ஜனங்கள் ஆதரி யாநிருத்ததற்கு மற்ருரு காரணமாய் கின்றது. இப் போது அங்கிலேய வித்வான்களின் நிலைமையும் தமிழ் வித்வான்களின் நிலைமையும் ஆராய்ந்தறிந்து அமைகளை ஒன்றோடொன்று ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, அங்கிலேய வித்வான்கள், விசேஷமாய் ஜன ங்களாய் ஆதரிக்கப்பட்டும், தமிழ் வித்வான்கள் அப் படி ஆதரிக்கப்படாமலும், இருக்கக்கூங்கிலேயும், இத்தருக் காரணம் அங்கிலேயத்தில் ஜனங்களுள் கல்வி பரவி இருப்பதும், கங்குல அப்புகுக்கின்றியு மிருப்பதே. கங்கோ முன் சொற்பமாகியிருந்த அரசர் ஆதரவும் இப்போது அந்துப்போய்விட்டது. அங்கிலேயத்தில் கல்வி எங்கும் பரவியிருக்கின்றகா ரணத்தால் அங்கிலேய வித்வான்கள் தங்கள் வித் தையைமே தொழியாக் சேர்த்துக்கொண்டு, ஜனங் களைவிட்டுப்பிழைத்தும், மேலும் அபரிமிதமானநிர வியம் ஈட்டியும் வருகின்றார்கள். நமது தமிழ் வித் வான்களுக்கு முன் அப்படிப்பட்ட சகாயமேதே னும் இருக்கிருந்தால், கீழ்வரும்பாட்டு உலகத்தில் தோன்ற மிதித்தமில்லை:—

“கல்வித்தான் மண்ணைத்தான் காய்ச்சித்தான்
குடிக்கத்தான் கற்பித்தானு

இல்லைத்தான் பெண்ணைத்தான்வைக்குத்தான்
கொடுத்துத்தானிரவியித்தானு
அல்லைத்தான் பின்னத்தான் ஆரைத்தான்
கோவத்தான் ஐயோ எங்கும்
பல்லுத்தான் திரைக்கத்தான் பதமத்தான் புவி
யிற்குள் பண்ணினுனே,”

என்றிப்படி ஒரு தமிழ்வித்வான், தான்பட்ட பரி வகுத்தத்தில் சோறுகிடையாமல், ஏமாந்து, அலறியி ருப்பதைப்பாருங்கள்! இதற்கு, காம், முன் சொல்லி யபடி, ஜனங்களுக்குக் கல்வி எங்கும் பரவாமலிருத்த தேகாரணம். ஆகையால், மேலைக்கு இயற்புப்பெய் தாதன கிரத்தக்கைப் பாடசாலைகளிலாவது, பாட மாக ஏற்படுத்தியும், உபயவரையில் ஜனங்களுக் குள் கல்விப்பயிற்சி மேன்மேலும் பரவச்செய்தும் வந்தால் இந்தப் பெருங்குறைநீர்த்த தமிழ்வித்வான் களும் சரியானபடி ஆதரிக்கப் பெவார்கள். வித்வான் கள் ஆதரிக்கப்படாமலிருப்பதைக் காட்டிலும் ஒரு காட்டுக்குப் பெருங்குறைவு ஒன்றில்லை; ஆதரிக்கப் பட்டால், அவர் தமக்குப் பெரும்புகழும், உலகத்திற் குப் பேரறிவும் விளைப்பொள்பதில், யாதொரு சக் தேகமூயில்லை. இனி, மேற்கூறிய இரண்டு விஷயங் களுக்கும் கசாயமாயிருத்து, தமிழ் பாஷாயிவிர்த்திக்குப் பிறிதோர் மார்க்கமாயிருக்கின்ற

ஆறுவது, தமிழ் அச்சுக்கடங்களை முக்கியமுள்ள இடங்களிலெல்லாம் ஸ்தாபிக்கும் காரியத்தைத்தொ ட்டிச் சில வன்ஷங்களே எடுத்தாற்போம். தமிழ் அச்சுக்கடங்கள் தென்னிந்தியாவில் நிலைப்பெற் செய்த சற்றேறக்குறைய ஐம்பது வருஷமாகி விட் டது. இப்போது அவைகள் மூலமாக அனேகம் கிரத் தங்கள் அந்தகாரமென்னும் கடலிலாழ்ந்த மடியா மல், கணாலோம்பப்பட்டன. அரிய பெரிய கிரத்தக் களும், முன்னோற்போய, முன்களில் முடக்கிக்கொ ள்ளும் விட்டு வித்வான்களிடம் சென்று, சீடத்தொ ளில் புரிந்து, கெடுகி. கேட்டுப் பகர்த்தியெடுத்து, தனக்கு மாத்திரம் படித்துக்கொள்ளும் சங்கடமெல் லாம் நீங்கி, சொற்பமான பணத்தொகை கையாறு வதனால், அடுத்த புத்தகசாலைகளில் வாங்கி எளிதில் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கே வாசிர்த்துக்கொள்ளும் படியான செனகிய நிலைமையிலும் வந்துவிட்டன. படிப்பதற்கு முன்னமே புத்தகம் அகப்பட்டிக்கொ ள்ள வேண்டியதற்கு முன் பட்ட பாடெல்லாம்ஒழி ட்தது. எப்போது ஒருக்கால் ஒரு புத்தகம் அச்சுக் கிர முத்திரை பதித்து வெளிவந்த விட்டதோ, அப் போதே அப்புத்தகம் இனி ஒரு காரணத்தாலும், அழியாமலிருக்கத் தாம்பரசாஸனம் ஏற்பட்டதுபோ ல், அவ்வளவு உறுதியான நிலைமையில் வந்து விடும தது. மனிதரை ஒன்றுக்கட்டி, அங்கங்கே, ஆசிரியர்

மாணக்கருக்கு உபதேசம் பண்ணுவதுபோல, பிரசங்க முத்வியவைகளால் எடுத்துக் கூறவேண்டிய கஷ்டசாத்தியமான வேலைகளெல்லாம், வெள்ளைக்காடும் செய்து விட்டுப் போகின்றது. அதற்கு, மேற்படி பிரசங்கங்களைப் போலவன்றி, எத்தனைதரம் வேண்டுமென்றாலும், திருப்பித் திருப்பி உண்மை: திரட்டும் படியான அற்புதத்தன்மையும் இருக்கின்றது. எத்தனையோ ஆட்களை வைத்து, கீழ்த்தராலும் உழன்று, பிரதிகள் பார்த்தி. எடுக்க வேண்டியதெல்லாம் போய், அற்பகேரத்திற்குள், ஆயிரமாயிரமாகப் பிரதிகள், படம்பிடித்தது போல் உண்மையாய், எட்டிச் சிரங்கம் பிடித்ததுபோல் அழகாயும், எடுத்துக்கொள்ளும்படியான கன்மையெல்லாம் இடைத்து விட்டது. இவ்வளவு பெருமைகளை எல்லாம் கொடுக்கக் கூடிய அச்சுயந்திரங்களை, இத்தெள்ளியியலில், இப்போதிருப்பதைக் காட்டினும். இன்னும் பற்பல முக்கியமான இடங்களிலெல்லாம் கிண்கிறத்தி, புல்தகங்கையும், பத்திரிகைகளையும், மழைபோல எங்கும் வாரி இறைத்துவிட்டால், ஜனங்களுக்குள் கல்வியுபயோகத்தி யாதற்குத் தடையென்ன? அத்தஅச்சுயந்திரங்களைவிட எத்தனைபேருக்குப் பிழைப்பும், எத்தனை காரியங்களுக்கு அது உதவும், உண்டாகின்றனவென்று நினைத்துப்பாருங்கள்! அவை சொல்லிவரும். "ஆனகையால், களவாக்களை, இத்தகைய அச்சுயந்திரங்களை எங்கும் நிலைபெறச்செய்தல் எவ்வளவும் அவசியம்! அவை யொக்தவொன்றும் தமிழ்பாஷையையே திவ்ய ஆவயத்தைத் தாங்கும் ஒவ்வொரு தூணுக்கும் இது செல்வப்பேறும், தர்மசித்தியைமுடைய களவாக்கள் யாவரும்செய்யத்தக்கதே, இவாபம்விரும்புவார்க்கு இது பெருந்த இளப்பாடுகொடுக்கக்கூடியது; அறிவுடைமையோடுக்குப் பெரும்புகழ். வினைப்பது. அனேக தர்மங்கள் எடுத்தகின்றபேருக்கு இது ஒரு பெரிதா! இது ஒரு பெரிய தர்மமல்லவா? என்னக்கேட்டால், இதிலும் மேம்பட்டதர்மம் மற்றொன்றில்லை யென்பேன். ஏனென்றால், கமக்குபரலோக சாம்பிராஜ்ஜியம் கிடைக்கச் சாதனமாயும் மதவிஷயங்களும், அறவழிகளும், இகலோகசம்பந்தமான பொருளும், இன்பமும், இன்னபடி யென்பதை உலகத்தோர் அளந்தம் பேருக்கு, சொற்புரோத்தில் உணர்ந்தும் தன்மையும், அறதச்சார்த்த பேருக்கு வேலைசெய்து பிழைக்கும் வழியைக் கொடுக்கும். களித்தமும், பொருத்திய உலகத்தில் இதுவே முத்தியிருப்பதாதலால், இதற்கு மிகுதியதர்மம் மற்றொன்றும் இல்லையென்று ஐயமறத்தனியிலாகும். கல்வியில்லை யெல், உலகமேயில்லை யென்னாமே. இதுதீர்க்க இனி,

ஏழாவது, தமிழ்ப்பத்திரிகைகள் உதித்தடைபெற்று, தமிழுலகத்திலெங்கும் உலாவியபரவி வருவது, தமிழ் பாஷாபிவித்திற்கு ஒரு பெரும்சாதன

மாயிருப்பது பற்றி, இப்போது கிளைவுகூறலோம். சமாசாரப்பத்திரிகைகளால் ஒரு நாட்டுக்கு உண்டாகக்கூடிய நன்மைகள் அளவிடத்தன். ஐரோப்பிய நாடுகளில், இவைகளாண்டாறும் அதுகூலத்தகைத் தெரிந்துபார்த்தால், அங்குள்ள இப்போது அடைந்திருக்கும் ஈகாரிகளும், ஆக்கரும், செல்வாக்கும், பெரும்பான்மையும் இப்பத்திரிகைகளாலே வந்ததென்று ஐயத்திரிபுறச் சொல்லலாம். அவைகள் முகமாக, சகலமான மத, சாஸ்திர, ராஜ்யங்க, வித்தியாபிவித்தி, சமாசார, விஷயங்களும் பொதுஜன கன்மைக்குரிய மற்றெல்லாக் காரியங்களும் அன்றாடிகளும், சாந்திகளும், உலகத்தில் எத்தனையுதரம் அகல இருப்போருக்கும், எளிதில் உடனே புலப்படுத்தப் படுகின்றது. சிமையில் ஒரு சமாசாரப்பத்திரிகைக்கிருக்கும் செல்வாக்கு ஒரு சர்க்காருக்குப்போலப் பெரிவருக்கின்றது. இத்தகைய பத்திரிகைகளில், எவ்விஷயங்களையும் பற்றி, எல்லாவித அபிப்பிராயங்களும், அச்சத்தவித்த வெளியிடும்கத்தாரப்பேறு இருக்கின்றபடியால், அவ்வெவ்விஷயங்களின் உண்மைகள் அறிவியைச்சாவிபுடைத்தெடுப்பதோல எடுக்கப்பட்டு விளக்கமுதுகின்றன. பெரியவா கொள்கையும், சிறியவர் கொள்கையும், உயர்ந்த கேள்வியும், சந்தரணக்கேள்வியும், மேல்மக்கள் இயல்பும், கீழ்மக்கள் ஒழுக்கமும், தத்துவப்பொருள்களும், இலெனகிக் கடப்புகளும், வேடிக்கைக்கூடும், உலக இயற்கையிலும், செய்கையிலும் என்னென்ன உண்டோ அங்ஙனவும், உன்னது உள்ளபடி, பகற்பாடியமின்றி, உலகத்தொருகடைய அக்கண்ணுக்கும் பத்திரிகை மூலமாகத் தோன்றி, அவைகளில் உண்மையும், உத்தமமும் தெரித்தெடுக்கப் படுகின்றன. அதனால், அறிவும் விர்த்தியாசி விசுவாசிக்கின்றது, பாஷையும் செழித்து வளர்த்தோருகின்றது, திரவியமும் அபரிமிதமாய் எட்டப்படுகின்றது. ஒரு அங்கிலேயப் பத்திரிகைக்கு, வருஷமொன்றுக்கு, சுமார்-எம்-ஸகலம் ரூபாய் வரும்படி. வருக்கிரதாக்கேன்வி! அத்தநாடு இந்தியாவில் பத்திரொருபங்கே விந்தாசாமாதிலும் அங்கு-கூத- (ரூபாயிரம்) பத்திரிகைகள் பிறந்த உலாவுகின்றன! இந்தியாதேசம் முழுதும் சேர்த்தும், மூத்தது பத்திரிகைகளுக்கு மிகுசிறிவருக்கவிலை; அம்மூவாயிரம் பத்திரிகைகளுக்குக் கையொப்பங்கள். எத்தனைகோடி வருக்கலாமென்று ஊதித்துப்பாருங்கள்! பாரிஸ்பட்டணத்தில், ஒரு தினசரிப்பத்திரிகைக்கு, பத்தாவது கையொப்பக்காரர் உண்டாய் தமிழ்காட்டில் உயர்ந்த பத்திரிகைக்குக் கையொப்பம் 1500-க்கு மிகுசவிலில்லை. இப்படி ஆயிரக்கணக்காகும் லகஷத்தொகையையும் 'மேந்திரசையில்' அழப்பயிர் பத்திரிகைகளுக்கு வரும்படித்தொகையும் எவ்வளவின் தென்று நினைக்கவுமொன்னது. இன்னுமொன்று, அப்பதி

திராதிபருக்கு நீத்தனை சிப்பந்திகளேற்பட்டு, எத்தனைபேருக்குப் பிழைப்பு உண்டாகின்றது? பத்திரிகையில் வரும் பணவருவாயிலும், ஜனங்களுக்குள் அவைகள் முகமால்ப் பரக்கும் அறிவுவருவாயே அதிகமாயிருக்கும். இது இப்படியானால், -சு-கோழி ஜனங்கள் -உமடு- கோழிஜனங்களை அடக்கியாலும் வல்லமை பெற்றிருக்கும் அற்புத்தின் மூலகாரணம் அறிவுவிரித்தியமென்று புலப்படவில்லையா? பத்திரிகையென்பது அல்லிதத்தில் கல்வித்தீரோர் எவர்க்கும் (அதாவது நூற்றுக்கு -கமார்- தொண்ணூறுபேர்; இவ்வித்தியாவில் நூற்றுக்கு ஐந்துபேர் மாதிரியே பென்று தெரியவருகிறது) தாங்கள் உன்னதம் உணவுக்குத் துல்லியமாயிருந்து புலப்படவில்லையா தபோது, அவர்கள், பரிமாற உணவுகொண்டயாதவர் போல, ஏன் இடுக்கண் அடைவார்களாம். சோறு உடம்புக்கு உணவாவதுபோல, பத்திரிகைமனக்கு உணவாகின்றது. இதில் இரண்டாவதையே அவர்கள், 'பெரிதாக' என்னுவார்கள். பத்திரிகையெடுத்தேழுதேவோர், அவ்விதத்தில் சர்க்கார், உத்தியோகத்தை ஒருபொருட்டாயெண்ணார்கள். பத்திரிகாசிரியரைக் கண்ணியம் செய்வதுபோல, அங்கு ஜனங்கள் உத்தியோகத்தரைக் கண்ணியம்செய்யார்கள். ஜனங்களுக்குள் பத்திரிகைக் கிருத்தின்று சொல்வாக்கு உத்தியோகத்தருக்குக் கிளவாததனாலும், அங்கு ஜனங்களே அரசாங்கிக்கு முத்தரகரான்களாய் இருக்கின்றமையாலும், பெரும்பான்மை, பத்திரிகைகள் எடுத்துக் கூறுகின்றபடியே, ராஜாங்க விஷயங்களும் ஒழுக்கப்பெற்ற வருகின்றன. புதிதாக என்ன உண்மைகள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டாலும், அவை உடனே பத்திரிகைகளிற்றென்று உலகப் பிடித்தி பெறுவதனாலே, அது மேலேக்கு அவ்வுண்மைகளைக் கொண்டு, ஜனங்களிற் புத்திகூர்மையுடையோரால் தம்புத்தி செலுத்தப்பட்டு புதிதாக அவைகளுக்கு மேலாக உண்மைகளும் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட, எதுவும் சொல்லியாலும் உண்டாகி விடுகின்றது. இது இப்படி யானால், மனிதர் அறிவு மேன்மேலும் தலைத்தோங்கி வளருகிறதற்குத் தடையென்ன? அது எத்தனை பேருக்கு அது உலகம், எத்தனை காரியங்களுக்கு அது உலகம்? இத்தகைய உண்மைகளை யெல்லாம் நமது இந்திய நாட்டாரும் அடைய வேண்டியது அவசியமோ? இல்லையோ? ஆனால், தமிழ்ப், பத்திரிகைகளின் தொகையும் அவைகளின் கையொப்பப் தொகையும் இதனுடன் எடுத்துச் சொல்லவாமென்றால், பெட்டகம், மேயிடுகின்றதே! இது யாருடையகுற்றம்? தமிழ்ப்புத்திரிகாசிரியருடைய குற்றமா? அன்று, அன்று; அவர்கள் யாதெய்வார்கள்? தாங்கள் கையிலிருந்து பணமெல்லாம்போட்டு, கைகஷ்டம் பிடித்தாவது, சுதேசப் பொது கண்ணமையேகாடி அகோரத்திற்கு யணுக்

கின்றார்கள், ஜனங்களுடைய ஆதரவுல்லவோ பத்திரிகைக்கு உயிர்கிண? பத்திரிகையாவது உடம்பு, ஜனங்கள் ஊட்டிய உணவு போலல்லவோ உணவுக்கும்? வயிற்றைப் பட்டினிபோட்டால், தேக்கெதப்புடன் ஆடுவதென்கோ? தனவாங்களை! பணப்பையை இன்னும் இறுக இறுக முடித்துக்கள்! ஒரு முடிப்புக்கு ஒன்பதுமுடிப்புக் கட்டுங்கள். உலகம் கெழும்மடைவும். போகிறப்போதும் கிரம்பக்கையிலே கொண்டு போகலாம். உலகம் கெட்டுப்போகலாம்; கண்ணியத்துக் மூடிக்கொன்னலாம்; உங்களை யொருவரும் கேள்வி கேட்பாநிலை. சிறுமும், பான்வெடிக்கைகளும், திருடரும், அசிரியவர்களும், பட்டப் பெரும், பணத்தையெல்லாம் அகப்பட்டமட்டும் அள்ளிக்கொண்டு போகட்டும். அவைகள் தள்ளித் திரா தோசத்தை இறுதியில் கைதுக்கிவிடப்போகின்றது! பொதுக்கண்ணுக்கும் கல்விக்கும் மாதிரியப் பணத்தைச் சிறிவிடாதேயுங்கள்! காரியம், கெட்டுப்போகும் தயிழ்ப்பானாக. எக்கேடு கெட்டும், தாய் பட்டினி யிருக்கும்போது தங்கப்பல்வக்கிலே தாய் நீதியைக்கைவிடவேண்டாம். நடக்கட்டும்! நடக்கட்டும்! காரியத்திற்குவர, இனிவரவது, மேற்படி கூத்தக்களைக் கைவிடுத்து, நீர்வளம், நிலவளம் பொருத்திய இந்தப் பாதகண்டத்தில், இனி கல்வியாளரும், சொழிக்கும்படி, செய்யவேண்டிய, பொறுப்பான கடன் உங்கள்மேல் இருக்கிறதென்ற, உண்மையை உற்று உணர்வீர்களோ? இறுதிய பணப்பையைச் சந்தேகம் கொழு விடுவீர்களோ? பொது கண்ணுக்கு உள்பிரகங்கிச் சந்தேகம்! வானுசைவைப்பீர்களோ? அப்படிச்செய்தால், எம் என்னமும் காரியமெல்லாம் கைகூடுமென்றும், தங்களுக்கு நீதியோடும் புகழுடம்பும், இப்பாதகண்டத்திற்குக் கல்விபெறுதற்கும், செல்வப்பெருக்கும் ஒத்துக்கி டுனவாழவும், எப்பிடுமென்றும், பெரியோர் சொன்னவதை இங்கு என்னியதும், சொல்லுகிறோம்; பின்னது உங்கள் சித்தம்போலும் தெய்வகருணைப் போலும் நடக்கும். என் முன் எடுத்துச்சொன்னது விருது அத்தகைய கண்ணகியை யெல்லாம் கொடுப்பதற்கு ஒரு முக்கியக்குறியான, பத்திரிகைகளை இனி எம் தமிழ்ப்பாணவியிலும் வளரச்செய்தும், தரிசுப்பத்திரிகைகளைத் தருவித்து ஜனங்களைக் காரி க்கத் துண்டெதும், மிகவும் அவசியமான காரியமென்று யாவரும் அங்கீகாரம் செயற்கூடுதே. அது இல், தமிழ்ப்பாணவியும் வித்தியுடைய மென்பதில் ஜபமொன்றில்லை.

(இன்னும்வரும்)

த. லக்ஷ்மணபிள்ளை.

சி று வ ரீ க் க ர ன ப க் க ம்.

[விவேக சிந்தாமணியை வாசிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளுக்காக எழுதப்பட்டது.]

என் அருமை கண்பர்களை! இப்பக்கத்தைச் சீர்படுத்தி யச்சிமெ வேலை என்னதாக என்னப்புகொண்டிருக்கும் சென்ற சஞ்சிகையில் என் பேர் வழக்கம்போல் இப்பக்கத்தின்மேல் காணப்படாமலிருந்ததை உங்களுள் பலர் கவனித்திருப்பீர்களென்று என்னுகிறேன். சென்றமாதம் எனக்கிருந்தவேலைத் தொள்ளைகளோடு தேச அபேளக்கியறும் சென்று கொண்டதால் உங்களுபயோகத்துக்காக என் சேர்த்தவைத்த சிலவிலையங்கள் விவேகசிந்தாமணி பத்திராசிரியருக்கு அனுப்பி என்வேலையையும் அவரே பார்த்துக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொண்டேன், இந்த மாதமுழுவதும் மாயாண்டிபொழுது பெரும்பாலும் வெளியூர்கள் சுற்றுவிசேயே போயிற்று.

வெளியூர்த்திச் சென்றுக்குத் திருப்பிலறும்பொழுது பத்திரிகை பிரசுரமாகத் தயாராகும் காலமாக இருந்தது. இருந்தாலும் இத்தவிசை உங்களுக்கு வாகிப் பத்திர இளியவிலையங்கள் எல்லாவுற்றபோகவில்லை. மாயாண்டி இப்பொழுது முன்போல் ஒன்றக்கார லாகவில்லை. தக்க சினைத்தர்கள் சிலர் சேர்த்திருக்கிறார்கள். பத்திராசிரியர் பெரியவிலையங்கள் பலரைக்கொண்டு அவர் பக்கத்துக்கு எழுதச்சொன்னால் எது பக்கத்துக்கு எழுத எம்முள் படித்த சினேகிதர்களில்லை? அப்படிப்பட்டவர்களைக் கொண்டு நாளும் என் பற்பலவிலையங்களைப்பற்றி யெழுதச்சொல்லி எழுதுபக்கத்தையும் சிறப்பிக்கச்செய்யலாகாது. இதை வாசிக்கும் சிறுவர்களில் அனேகர் பத்திரிகைக்கு எழுதச் சங்கோசப்பட்டலாம். இவர்கள் சங்கோசத்தையவிட்டு வெளியுத்தெழுத வேண்டும். அவர்கள் உயர்ந்தவிலையங்களைப்பற்றி மேலானவாடையில் எழுதினால், நாம் எம்மு உபயோககர யிருக்கும் விஷயங்களைப்பற்றி யோசித்து என்னுதவினாலுமே. “குருயிக்குத்தக்கின இராமேசுவரம்” என்று கேட்டதில்லைமா? அகையால் இதை வாசிக்கும் மதுரைப்பார்களெல்லாரும் சங்கோசத்தையவிட்டு, சிறுவர்களுக்குப் பயோகமான விஷயங்களைப்பற்றி யெழுதி யனுப்பியாகக்கொருகிறேன்.

எழுது சுபையில் சேர்ந்து எழுது பக்கத்துக்கு எழுதினா இதைத் தேசக்கிய துட்டியுண்டுகு என்பவர் மூதலானவர்.—இவர் எழுது சிறுவர் சுபையில் ஒரு மெய்ப்பாடியிருந்து அடிக்கடி கம்மோடு ஊடாடி உறவாடி விளையாடியாகச் சம்மதித்திருக்கிறார். இவர் பாடசாலைக்குப்போய் வருதெவரையிருப்பதால் அடி

க்கடி வேலுக்கையான கதைகளும் விசேஷமான சங்கதிகளும் என்னோடு சம்பாதிக்கையில் சொல்வதுண்டு. வாய்மார்த்தையாக எனக்குச்சொல்லும் கதைகளைப்போல் எழுது சிறுவர்களுக்கு ஒரு கல்லகதை எழுத வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அதற்கெடுத்த அவர் எழுதியனுப்பிய கதையும், கல்வாய்பாடசாலையில் படிக்கும் மாணுக்காரகிய எழுதுதன்பர் இன்னொருவர் கல்வி விஷய மால் எழுதியனுப்பிய இன்னொரு கதையும். என் னாரிலிருந்து வருகையில் அச்சிடத் தயாராயிருந்தன. பத்திரிகாசிரியர் பத்திரிகை வெளியிடக் கால மாய்விட்டதென்று அவசரப்படுகிறாராதலால் நான் மேலேவெள்ளத்தியெழுதி அதிகப்பிரசுக்கெனப் பெயரெடுக்காமல்மேற்கொண்டு இருக்கைகளை மட்டும் ஒன்றின் பின்னொன்றாகச் சீரே பிரசுரிக்கிறேன்:—

நடுவரும் கோவக்கோருளக் காலையிலிடை.

அவ்வது

நீந்து விரல்களாகும் நேர்ந்த பொரட்டம்.

என் அன்புள்ள தோழர்களை!

என் இத்தத்தலை உங்களுக்கு என்னகதை சொல்லலாமென்று மயங்கிச் சென்றிருக்கையில், நான் போய்க்கொண்டிருக்கும் பாடசாலையில் படிக்கும் வரலிபர்களில் சீக்கர்வித்தன் என்பவன் கணக்கில் கெட்டிக்காரனாகவும், கோபாலன் என்பவன் பாண்டவியின் மூர்த்தனாகவும் இருந்தார்கள். அவர்கள் இருவருக்கும் நடந்த வரக்குவாதம் இது:—

கோவித்தன்.—என்னடா, கோபாலன், நீ பிரதி னாளும் கொடுத்தகணக்கைச் சரியாய்ப்போடுகிற தில்லை. அதனால் நீ கிள்ளும் அடிபடுகிறது. என்னை யாத்தியார் அடிக்கிறார் பார்த்தாயா? விண்ணம் பட்டமே பண்ணிக்கொள்ளுகிறாய், அதில் என்ன பிரயோகம்?

கோபாலன்.—இருக்கட்டும் அடக்கடா, உன்னை யாத்தியார் கிளையும் இவ்விலை பாத்ததில் பலகை மேல் கித்தகணக்கில்லைமோ? அப்பொழுது நான் தானே எல்லாருக்கும் முன்னே இருக்கிறேன். வெளியிடுவதென வருக சேய்பிரமாய் “என் உப்பில்லாமல் கணக்குகி குறுப்பின்; கணத்தை விவகா களிப்பேன், மனனக்கவியுய்த்திரிப்பேன்” என்று விண்விந்ததாரம்படிக்கிறாய். வருப்பிலேயோ, கெட்டியிலேயோய்ப் பலகைமேல்கிறப்பதிலுமுற்றச்சில்லை. போதும் வரையுட்டடா.

இப்படி இருவரும், காந்தன் கெட்டிக்காரன் காந்தான் கெட்டிக்காரன் என்று தர்க்கித்துக்கொண்டிருப்பதை உபாத்தியாயர் தற்செயலாய்க் கேட்டுக்கொண்டு வந்துவிட்டார். உடனே அவர்: “ஒவ்வொருவரிடத்தில் ஒவ்வொரு யோக்கியதை இருக்கும். எல்லாம் தெரிந்தவரும் இல்லை; ஒன்றும் தெரியாதவருமில்லை. ஆதலால் நீங்கள் இப்படி விவாதப்பட்டுக் காரணமில்லி யென்று சொல்லி,

“முற்றமுணர்ந்தவரில்லை முழுவதும்
கற்றன்மென்றுகளியற்க—சிற்றளியால்
கல்லுத்தகரும் தகராசன்கருறாய்!
சொல்லுங்கட்டத்திலும்.”

“கடலேயினையம்மாம் கல்வியாலென்னும்
அடலேற்றைய செருக்காழ்த்தி—விடலே
முனிக்காசுகையில் முகந்தமுழங்கும்
பனிக்கடலு முன்னப்பம்.”

என்றும் இப்பாடல்களையுட்கறி கோவித்தனும் இவ்வாறானும் புத்தி சொல்லிப் போயினார். என் அருமைச்சிறுவர்களே! இதை யொட்டி ஒரு விசேஷமான சிறுகதை எழுதப்படுத்திச் வருகின்றது. அதை இங்கு எழுதுகிறேன்; கவனமாய் வாசித்துப் பாருங்கள்.—

ஒருகாலத்தில் வங்கை விரல் ஐத்துக்கும் தர்விராதம் உண்டாயிற்று.— “எத்தப்பொருளையும் பிடிப்பதற்கும் பிரயோகிப்பதற்கும் நான் இல்லாவிட்டால் மற்றவர்களால் முடியுமோ? என்னுடைய சகாயம் எவ்வாருக்கும் வேண்டியிருக்கிறது. ஆதலால் நானே பெரியவன்,” என்று அங்குஷ்டம் அடைவது பெருவிரல் அல்லது கட்டைவிரல் சொல்லிற்று. இதைக்கேட்டு தர்ஜனரி (ஆசன்கட்டுவிரல்) “வல்லுத்தனை இன்னது, இதை இடத்தில் இருக்கிற தென்று காட்டுகிறது, பிறரைப் பயப்படுத்தி அதிசயஞ்செய்து அட்டி அடக்குவதும் நான்தானே. ஆகையால் நானே சிறந்தவன்,” என்றது. அங்குஷ்டமும் தர்ஜனரியும் சொல்லிய பேரைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல் அகரிகை (பயித்திரவிரல்) “தன்னையுட்கள் அண்ணன் மார்களே! பிரார்த்தம் முதலான வைதிககாரியங்களுக்குப் பயித்தந்தை எனக் கிடுகிறார்களோ, வேறு பாருக்காவது இடுகிறார்களோ! நான்தானே வைதிககாரியங்களுக்கு உபயோகப்படுகிறவன். நீக்கெல்லாம் எத்தவைதிககாரியத்துக்கும் உபயோகப்படுவதில்லையே. நானே மேலானவன்” என்று அகங்கரித்தது. இது சொன்னவுடனே அதிக கோபங்கொண்டி கனிஷ்டகை (கண்மேவிரல்) “போதும், போதும் உங்கள் கடைபைக் கட்டுங்கள்; ஆவிரம் யோக்கியதை யிருந்தாலும் அரைப்பனத்துப் போன் வேண்டாமா? உங்களுக்கு, என்

னபோக்கியதை இருந்தபோதிலும் என்ன? அல்லகாரம் செய்வது எனக்கேயல்லாமல் உங்களுக்குச் செய்கிறார்களோ? விவையாந்தபொன்னுதும் இரத்தினங்களுமான மோதிரங்களை எனக்கு இடுவதற்குலேயன்றோ உங்களுக்குக்கூட அழகுண்டாயிற்றது. ஆதலால் என் பெருமை உங்களுக்குண்டோ? என்று கியிர்ந்துகின்றது.

இப்படி நான்கு விரல்களும் பேசியதைக்கேட்டு கடுவிரல் (பாம்பு விரல்), சற்றேசாம் யோசித்து, “மற்ற காலவிரல்களுக்குள்ள யோக்கியதைகளில் கமக்கு ஒன்றேறும் இல்லையே” யென்று தலுருளித் திருக்கையில், மற்றையவிரல்களெல்லாம் விவேகராஜனிடத்தில் தங்களுக்குள்ள வழக்கைத் தீர்த்துக் கொள்ளும்படி சொல்ல, கடுவிரலும் அவற்றுடன் சென்று இராஜன் சமூகத்தில் போயிற்று. அப்போது பெருவிரல் தன்மேன்மையைச் சொல்லி நான்கு பெரியவன் என்றது. தர்ஜனரி, தன்னுடைய பெருமைகளைக் கூறி, நான்தான் பெரியவன் என்றது. பயித்திரவிரல் தனது உயர்வைத் தெரிவித்த கானே பெரியவன் என்றது. கண்மேவிரல் தன் சிறப்பைக் காட்டி, காணல்லவோ பெரியவன் என்றது. முடிவில் கடுவிரல் அரசன் முன்சென்று, “இராஜனே, என்னிடத்திலுள்ள இவர்கள் கூறிய குறவங்கள் ஒன்று மில்லாவிட்டாலும் நான் இவர்களைல்லாறையும் பார்த்திலும் பெரியவன் என்பதற்குரியதும் சத்தேகமேயில்லை, சித்தமாகும், இதோ நங்கள் ஐத்துபேரும் வரிசையாக் கிடுகிறோம். காங்கியவன் என்பது தங்களுக்கே தெரியவரும்” என்று சொல்லி, ஐத்து விரல்களும் வரிசையாய் கியிர்ந்து கின்றன. என்னதான் கியிர்ந்தது. சின்னதும் மற்றை நான்கு விரல்களும் கடுவிரலுக்குச் சரியாய் கையாடியுமா? “ஐக்கி. ஒவ்வொரு பந்தாறும் ஊர்க்குருவி பருத்தாமா?”

இப்படி ஐத்து விரல்களும் கின்றமையிலும் மற்றை கால விரல்களைப் பார்த்திலும் உயர்ந்திருந்த கடுவிரல் கோக்கி, “அங்குஷ்டம், தர்ஜனரி, அகரிகை, கனிஷ்டகை என்னும் எல்லாம் ஒவ்வொரு குணத்தால் பெரியவர்களாய்க் கிடுகிறார்கள். நீ அப்பேர்ப்பட்ட யோக்கியதை ஒன்றுமில்லாமல் வெறும் பெரியவராய்க் கிடுகிறீர். ஆகையினால் நீங்கள் இனிப்புகையில்லாமல் ஒற்றுமையாய் ஒருவர்கையில் அடக்கி ஒருவருக்குக் கொருவ் உபகாரிகளாய் வாழுங்கள்” என்று விவேகராஜன் சமாதானப் படுத்தினான். கேட்டவர்களோ என் இளந்தோழர்களே! ஆகையால் நீங்கள் அத்தவிரல்கள் போலவே கட்டுப்பட்டுக் கலகப்படாமல் பெரியவருக்கு அடக்கி ஒற்றுமையாய் வாழுங்கள். கவலது நான் உங்களிடத்தில் வந்து சொல்கிறேன். நான் இப்பொழுது சொல்லிய கதை மையற்றது விடாமல் குரபத்தில் வைத்துக்கொண்டு நடந்து வாருங்கள்; வருகிற தடவைக்கு ஒரு புத்திகதை கொண்டு வருவேன்.

இப்படிக்கு
உங்கள் அன்புள்ள
குட்டியவன் ஜ

கல்வி.

சிறுவர்களே! யான் ஒரு சிறு கதை சொல்லுகிறேன்; சற்றும் கவனித்துக்கொளுங்கள்.

அளகாபுரி யென்னும் பட்டணத்தில் அறிபோகனென்ற ஓர் அரசனிருந்தான். அங்னுக்கு, அமலனென்றும் அச்சுதனென்றும் இரண்டு குமாரர்களிருந்தார்கள். அவர்களிருவரையும் அவ்வேந்தன் ஓர் பன்னிக்கூடத்திற்கு அனுப்பிக் கல்வி கற்பித்து வந்தான். அவர்களில் மூத்தவனாகிய அமலன் சரியாய்ப் பாடசாலைக்குப் போகாமலும், தாய் தகப்பன் அவர்கள் சொந்தனைக் கேளாமலும், ஊரெங்கும் செட்டவனென்று சொல்லும்படி நடந்து வந்தான். இளையவனாகிய அச்சுதன், எக்காலத்தினும் படிப்பின்பேரிலேயே கவனமா விருப்பான். பாடசாலை நேரத்தில் வேறென்னையும் கவனியான். உபாத்தியாயர் கற்பிக்கிறதைக் கருத்தாய் ஞாபகத்தில் வைத்து, தனக்குத் தெரிபாதவைகளை உபாத்தியாயரைக் கேட்டுத் தெளியான். பாடசாலை விட்டபிறகு, வழியில் தங்காமல், நேராக வீட்டுக்குப் போய் தந்தைக்கு அன்றுகொடுத்த பாடல்களைக் கருத்தாய் வாசித்து, வீட்டிலுள்ளதைச் சாப்பிட்டு வாசிக்கத் தொடங்குகான். தான் மறக்காதிருப்பவைக்கெவ்வென்பு பாடல்களை எல்லாம் கன்றாய் வரப்படுத்தி வைத்து விட்டு, கித்திரை போவான். நான் படித்துத் தேறாதவரையில் வேறு வேலைக்குப் போகமாட்டேனென்றும், கல்வி விஷயத்தில் வேண்டிய செலவுகளைத் தடையின்றிச் செலவழிப்பது எல்ல தென்றும் சொல்லுவான். “தக்கோனெனத்திரி” என்பதை எப்போதும் நினைத்துக் கொள்வான். இப்படியே காளைடையில் இவன்கற்றுத்தேறியபின், “மனோக்திராபுரி” யென்னும் ஓர் பட்டணத்தைச் செர்ந்து, அவ்விடத்தில் பெரியோர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சகலகலாபோதினி என்னுஞ் சங்கத்திற் சேர்ந்து பயின்று கொண்டிருக்கையில், அங்குள்ள கல்விமான்கள் இச்சிறுவனுக்கு ஞானம், தீரம், சத்தியம், நிதி: முதலிய இராஜகூடகங்களைக்கக் கண்டு, அப்பட்டணத்தின் அரசனாகிய, கஜன் பூஷனுக்கு அச்சுதனையைச் சொல்லி, அவ்வரசன், இப்பிள்ளையைத் தன்னாண்மனைக்கழைத்துச் சிலநாள் வைத்திருந்த இவனது சற்குணத்தை அறிந்தவுடனே, தன் குமாரத்தியாகிய, “பரிமளசுத்தரி” என்பவளை அவனுக்கு விவாகஞ்செய்வித்து, அநேக பட்டணங்களும், பூஷணம்

களும் ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்து, மிகுந்த ஆசுவார்த்துடனே சேனைகள்முதல் தன் ஊருக்கனுப்பிவைத்தான். இதைக்கண்ட “அறிபோகன்” பூரணந்தனாய்த் தன் மனைத்தழுவிக் கொண்டு தன்னரசை அவனுக்குக் கொடுத்தான். மூத்தவனே, வினாக அலைத்து, கடன் பட்டுச்சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தான். அச்சுதன் அதைக்கேள்விப்பட்டுத் தந்தமயன் பட்டகடன்களைக் கொடுத்துவிட்டு, அவனைச் சிறையினின்றும் விடுத்தான். சேசர்களே! கல்விவினாண்டாகிய பயனைக்கற்றறித்தவர்கள் அல்லாமல் என்னால் சொல்லத்தாமோ? அறினால் தான், ஓனாவையர் “இளமையிற் கல்” என்றான். “கற்றோர்க்குச் சென்ற விடமெல்லாம் சிறப்பு” என்பது இத்தக்கதையினால் சரியென்று நமக்கு விளக்குமெதல்லவா? நாம் சோம்பேறித்தனாதின்றி இளமையிலேயே நன்றாய் வாசிக்கவேண்டும். இளமையில் தேடவேண்டியது கல்விப்பொருளும், முதுமையில் தேடவேண்டியது செல்வப்பொருளுமாம். அழுக்குத்துணியில் சாயம் கன்றாய் ஏறுது. அழுக்குப்படியாம விருக்கும் வள்கிரத்தில் மிக கன்றாய்ச் சாயம்பிழக்கும். அதுபோல, மதமனம் இளமையில் வேறு வேலையில் போகவில்லை; அப்போது வாசித்துக் கொண்டால் கல்வி மனதில் கன்றாய்ப்படியும். நாம் பெரியவர்களாய் நம்முடைய மனம் சமுசாரவிஷயத்தில் புழுத்தபின் கல்விவிஷயங்களைச் செய்யவும், கல்வி கற்றுக்கொள்ளவும் பிடிக்காது. ‘கற்றோர் பெருமை கடலிலும் பெரிது’ என்ற பழமொழியைக் கவனித்து நடப்பது மன்றியில் மாட்டுமெயிருத்த விவேகசிந்தாமணிப்பத்திராதிபர் அவர்கள் பத்திரிகையில் கமக்கென்று ஓர் பக்கம்விட்டு எம்மை ஈட்டுற்ற முயற்சியெய்த வருவதற்குக் கைம்மாறாக, நாம் அவர்களுக்கு மிகுந்த வந்தனஞ்செய்து, என்றும்மறவாத நன்றியுடையவர்களாயிருக்கவேண்டும்.

கல்வாய் அப்பர் பண்ணாமெரி உங்க்கன்பன்,
பாடசாலை, கடுவாடுசேரி } வீரத்தினவரிம் பாடி
போஸ்து. 16—8—92. } கெண்ணாய்க்கர்
அப்பர் பண்ணாமெரிவருப்பு
மாணக்கன்; கல்வாய்.

என் பின்னஞ் சிறு சேசர்களே! மதம நண்பர்கள் சொல்லும் புத்திமதியைக் கவனித்து, நீங்கள் கல்வம் சிறிது மின்றிக் கல்விப்பொருளை ஆவனுடைய சேகரிப் பிரகளைன்று கம்புகிறேன்.

மாயாண்டி.

விசேஷக்குறிப்புகள்.

கவர்ன்மெண்டார் இப்பத்தி நமதுபத்திரிகை ரிகையின் ஆசிரியர் செய்து கொண்ட விண்ணப்பத்தக்கி னைத்து விவேகசித்தாமணிப் பத்திரிகையை யங்கீ கரித்து இப்பத்திரிகைக்கு கவர்ன்மெண்டு உத்தியே கன் சமாச்சாரகொண்டலாமளிக்கஇனசுத்து 1892-ஹு டிசம்பர் 10-ல் 807 செம்பரில் உத்திரவு பிற ப்பீத்திருக்கிறார்கள். அதித சூழ்ச்சிகளால் கவர் ன்மெண்டு சம்மந்தமான மூக்கிய விஷயங்கள் மறு பத்திரிகையின் தெரிவிக்கப்படும்.

அறிவைப் பரவச் செய்யும்

நமதுபத்திரிகை சபை ஈஜன்ஸி காரியதரிசியவர் கள் தேக அசெளக்கியபாத்தம்

வெளியிப்பேர்க் கோட்டில் தென்னார்க்காடு ஜில்லா மன்றாருடி, கிதம்பரம், மாமலாரம், ரும்புகோணம் இவ்விடங்களுக்கு விஜ யஞ்செய்து வந்தார். அங்கேயுள்ள சர்க்கார் உத்தி யோகஸ்தர்களும் மற்ற பிரதமஸ்தர்களும் அவருக்கு வேண்டிய உதவிசெய்து விவேகசித்தாமணிப் பத்தி ரிகைக்கு கையொப்பம்சேர்க்க தக்க ஆதரவளித்த தற்காக அவர்தொண்டவர்க்கும், காம் இருதய பூர்வ மாக வந்தனமளிக்கிறோம். விவேகசித்தாமணி அங்க ளுடே சுற்றுப்பக்கங்களில் பரவிப் பஸ்பபடச்செய்ய துத்தரண்செய்து உபகரிப்பதாக வாக்னித்த கன வாக்னெல்லாரும் சற்றளிராம் வகித்துழைப்பார்க ளாலும் மறு பத்திரிகை வெரு க்கெடுத்தல் பஸ்ப பட்டு நிரத்தமாய் மிற்கும் பாக்கியம் பெருமென்று ம்புகிறோம்.

இச்சபையேற்பாடு விஷயமாய் காம் வெளியிட்ட வரலாற்றுப் பத்திரிகையை தமிழிற்கு உணர்விட மாய் விறக்பிப் பிரகியாதிபெற்று திருவருடிகைது மடத்து தற்கால அதிபர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி அம்பலவாண தேசி கர் அவர்கள் மகாசக்திதானத்திற்கும் அனுப்பியதில் ஸ்ரீலக்ஷ்மி தேசிகர் அவர்கள் இச்சபையேற்பாடு அவ னியமானதென்றும் இவ்வேற்பாட்டுப்படி பிரசுரிக்கப் படும் பத்திரிகைக்குப் பொருளுதவி செய்தாதரிப்ப தாகவும் வாக்னெல் திருத்தபடி அடிச்சுருடைய தைத்து மறு போஷகரும், ஐப்பரவியில் பிரசுரிக்கப் பட்டதை யாவரும் அறிவார்களே அவர்களுக்குமிக்கி னெயை ஹைஸ்தினைகர்த்தர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி அம்பலவாண தேசிகர் அவர்கள் மறு விவேகசித்தாமணிக்கு மறு துதியாகப் பத்து காரிகளுக்குள்ள சந்தாதாரைக லளித்துப்பகரித்து பின்னுக்கு இன்னும் உதவிசெய்வ தாக வாக்னெல் தற்கால அவருக்கு மறு கொந்த ன்றியறிதலையும் மறு சபை ஈஜன்ஸியாரது இரு தயபூர்வமான வந்தனத்தையும் இதுமூலமாய்த் தெரி

விக்கிறோம். இந்ர மடாதிபதிகளும் ஐயின் தார்க ளும் இவர் என்னதாரணத்தை மேற்கொண்டு மறு சபைக்குத் தக்க பொருளுதவி செய்தாதரிப்பார்க ளென்று கோருகிறோம். மறு ஐயின் தார்க்களும் மடாதிபதிகளும் தலைக்கு 100, 50, காபிகள் வாங்கி சிராமாந்திரங்களில் மறு பத்திரிகையைக் கொஞ்ச காலத்திற்குப் பரவச்செய்து வருவார்களாலும் அது மக்கும் ஐயர்க்குக்கும் தமிழ்ப்பாஷைக்கும் செய்த பெருபகாரமாகவிரும்பும்.

இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர் கிரிஸ்டியன் கா மாதச் சஞ்சிகையின், வேஜ் மாக்ஸின் ம-ஈ-ஈ-ஹ், ஸ். ஸ்தீதிய

நாதன் M. A. L. L. B. என் பவர், உயிர்வாழ்க்கையைப் பற்றி யெழுதுகிறார். பிற ண்மைக்கர்களும் உலக விருத்தியின் பொருட் டும் வாணாண் செவவிட்டாலன்றி உயிர்அதபயிக்க தத்தக தலவதென்பதும், அப்படி உலகவிருத்தியை னாலும் முயற்கொண்டலாம் கட்டவுள் ஒருவர் உள தென்னும் மெய்க்கையின்றிப் பயன்படா வென்ப தும், அவர் கொள்கைகளையிருக்கின்றன.

ம-ஈ-ஈ-ஹ் லி, நாகமய்யர் B. A. என் பவர் மல யாள தேசத்து மந்திரவாதஸ்தனைப் பற்றி யெழுதுகி றார். ஒவ்வொரு காதியாரும் வாத்தேனும் ஒருகாலத் தில் மந்திரவாதத்தில் கம்பிக்கை புண்டயவர்களையி ருத்திருக்கிறார்களென்று சரித்திரங்கள் மூலமாய்க் காட்டியபின், இத்துக்களைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது அவர் எடுத்துச் சொல்வதொன்றுகவனிக்கத்தக்கது. அதென்னவெனில், லி மாக்ஸியர் விஸியம்ஸ் எ ன்னும் பண்டிதர், மெய்தத்தைப்பற்றியுத்தத்திற் தற்காலத்தின் கம் தேசத்திலுள்ள தெய்வவணக்கத் தைப் பற்றிப் பேசுகையில், 100 பேர்களில் குறைந் தது 90 பேர்களுடைய பத்தியானது பயத்திலும் மட்டு மூண்டாவதென்று எழுதி யிருக்கிறார். தெய்வ பத்தி யுள்ளபவன்றோ ஆதரமாய்ப் பெறவேண் டென்று

சமாச்சாரக் குறிப்புகள்.

துவட்டோரியா தேசத்தில், வித்தோரியா மாகா ணத்துச் சட்டத்திருபண்சங்கத்தார், மாதர்கள் தங் கன் விவாகத்திற்குக்குச் சம்மதம் கொடுக்கப்பாற் திரமுன்னல்க்குளாகும். வயதை 16க்கு உயர்த்தின தைப்பற்றி, அத்தேசத்தப் பத்திரிகைகளெல்லாம் கொண்டாடுகின்றன. இவ்விதத்தே முறுமுறுக்கும் ஜனங்களும் சில தேசங்களிலிருக்கிறார்கள்.

இந்தியாதேசத்து ரெயில்வேக்களில் வேலையிரு த்கும் 250,598 ஜனங்களில், 250,000 சேதிகளிருக் கிறார்கள்.